การผลิตภาพยนตร์สั้น "ปลาสองตัวในบ้าน"

นายชาวพจน์ เดอชูซ่ง

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาพยนตร์และวิดีโอ
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2556 – 2557

การผลิตภาพยนตร์สั้น “ ปลาสองตัวในบ้าน”
SHORT FILM PRODUCTION “ TWO FISH IN THE HOUSE ”

นางสาว พจนินท์ เดอซูซ่า

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาภาพยนตร์และวิดิโอ
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2556

ใบอนุมัติศิลปนิพนธ์

การผลิตภาพยนตร์สั้น เรื่อง " ปลาสองตัวในบ้าน "
SHORT FILM TITLE " TWO FISH IN THE HOUSE "

นางสาว พจนินท์ เดอซูซ่า
Miss. POTJANIN DE SOUZA

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชา ภาพยนตร์ และ วิดิโอ

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์.....วันที่ 4 เมษายน 2557

(แข มังกรวงษ์)

หัวข้อศิลปนิพนธ์	ปลาสองตัวในบ้าน TWO FISH IN THE HOUSE
ชื่อ	นางสาว พจนินท์ เดอซูซ่า
สาขาวิชา	ภาพยนตร์ และ วิดีโอ
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	พ.ศ. 2556
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ แข มังกรวงษ์

บทคัดย่อ

ภายพยนตร์สั้นเรื่อง “ปลาสองตัวในบ้าน” เป็นเรื่องราวเล็กๆน้อยๆของครอบครัว ซึ่งถูกเล่าผ่านความสัมพันธ์ของพี่น้องคู่หนึ่ง โดยเล่าถึงเรื่องของความไม่เข้าใจกันและปัญหาของช่วงวัยที่แตกต่าง ด้วยการแทนสัญลักษณ์ด้วยปลาทองคู่หนึ่งที่ต้องวนเวียนและใช้ชีวิตร่วมกันอยู่ในตู้สี่เหลี่ยม เพื่อให้ผู้ชมได้เห็นปัญหาและตระหนักถึงความสำคัญของครอบครัว ผ่านการสัมภาษณ์บุคคลจริง การวิเคราะห์ตัวละครและการกำกับการแสดง

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าหากไม่มีบุคคลสำคัญดังนี้ คนแรกคือ อาจารย์ แข มังกรวงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่คอยสั่งคอยสอนและทุ่มเทเวลาส่วนตัวคอยช่วยเหลือและสนับสนุนข้าพเจ้าในทุกๆด้านทั้งกำลังกายและกำลังใจ ขอบคุณนักแสดงที่สละเวลาอันมีค่าของตัวเองมาช่วยเหลือข้าพเจ้าทั้งเอาใจใส่ในหน้าที่รวมถึงทุ่มเทและไม่เกียจคร้านที่จะทำสิ่งต่างๆตามที่ข้าพเจ้าขอ โดยเฉพาะน้อยหน่าที่ทำหน้าที่ของเพื่อนที่น่ารักและนักแสดงที่ดี ขอขอบคุณน้องๆทีมงานทั้งภัทร ตี๋ แนน เฟย แทน จอห์น เล็ก ที่สละเวลาของตัวเองมาทำหน้าที่ในตำแหน่งต่างๆ คอยช่วยเหลือสนับสนุนเป็นกำลังใจกำลังกายและกำลังสมอง ขอบคุณเพื่อนที่ไม่เคยทิ้งกันและสุดท้ายขอขอบคุณพ่อกับแม่ที่เชื่อมั่นในตัวข้าพเจ้า ทุ่มเทและเป็นกำลังใจที่ดีที่สุด

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ ..... ก
กิตติกรรมประกาศ ..... ข
สารบัญ ..... ค
สารบัญภาพประกอบ ..... จ

บทที่

1 บทนำ 1
ที่มาและความสำคัญของโครงการ 1
วัตถุประสงค์ของโครงการ 2
ขอบเขตของโครงการ 2
ลักษณะของโครงการ 2
แนวทางการบรรลุเป้าหมาย 2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 3

2 การศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล 4
บทสัมภาษณ์วัยรุ่นในยุคปัจจุบัน อายุระหว่าง 15-18ปี 4
การศึกษาตัวละครจากตัวละครจากภาพยนตร์ตัวอย่าง 7
การวิเคราะห์เรื่องการเลี้ยงดูลูกที่ส่งผลต่อพฤติกรรมด้านต่างๆ 10
การเขียนบทภาพยนตร์ 12

3 บทภาพยนตร์ 13
สรุปแนวทางของภาพยนตร์สั้น 13
สรุปการวางโครงเรื่องภาพยนตร์สั้น 14
การพัฒนาบทภาพยนตร์ 15
โครงเรื่อง (Treatment) 21
บทภาพยนตร์ (Screen play) 25

หน้า

บทภาพยนตร์ฉบับถ่ายทำ (Shooting script) 38
4 ขั้นตอนการทำงาน 63
ขั้นตอนก่อนการถ่ายทำภาพยนตร์(Pre-production) 63
ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์(Production) 69
ขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์(Post-production) 72

5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ 73

บรรณานุกรม 76

ภาคผนวก 77
ภาคผนวก ก ตัวอย่างเอกสารในขั้นตอนก่อนการถ่ายทำภาพยนตร์ 77
Breakdown sheet 77
Casting sheet 78
ภาคผนวก ข ภาพเบื้องหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ 79

ประวัติผู้เขียน 82

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่		หน้า
1	ภาพสถานที่ถ่ายทำบ้านของมีนและมีนาครั้งที่1	67
2	ภาพสถานที่ถ่ายทำบ้านของมีนและมีนาครั้งที่2	67
3	ภาพสถานที่ถ่ายทำบริษัทที่มีนาไปทำการสัมภาษณ์งาน	68
4	ภาพตัวอย่างเสื้อผ้าที่ใช้กับตัวละครมีนและมีนา	68
5	ภาพจากภาพยนตร์แสดงการเล่าเรื่องทั้งหมด	72

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ

โครงการเรื่องนี้เกิดมาจากการที่ข้าพเจ้าสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงในตัวของเด็กรุ่นใหม่ที่มีการแสดงทัศนคติเกี่ยวกับครอบครัวในทิศทางที่ต่างออกไปจากเด็กในรุ่นเดียวกันกับข้าพจ้า เกิดค่านิยมการใช้ชีวิตกับคนนอกมากกว่าคนในครอบครัว ไ ม่ว่าจะเป็นเพื่อนในโรงเรียน เพื่อนต่างโรงเรียน เพื่อนเพศตรงข้าม ซึ่งนั้นทำให้ข้าพเจ้าเล็งเห็นว่าในอนาคตสถาบันหลักอย่างครอบครัวจะถูกมองข้ามให้กลายเป็นเพียงสถาบันธรรมดาที่ไม่มีใครสนใจ และความสัมพันธ์ในครอบครัวก็จะถูกบั่นทอนน้อยลงเรื่อยๆจนไม่มีความสำคัญเช่นกัน โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างพี่และน้อง

อย่างที่เห็นกันในปัจจุบันด้วยโลกที่ก้าวหน้าไปมากเด็กรุ่นใหม่ถูกขับเคลื่อนด้วยความรวดเร็วของโลก เด็กรุ่นใหม่จึงมีโอกาสที่จะได้สัมผัสและเรียนรู้ข้อมูลที่มากกว่าผู้ใหญ่จะถ่ายทอดทำให้มีความรู้ความสามารถมากจนไม่จำเป็นที่จะต้องฟังหรือรับสารอะไรจากบุคคลากรอาวุโสอีกซึ่งนั้นก็เป็นผลเรื่อยมาจนติดเป็นนิสัยและกลับมาทำนิสัยนี้กับคนในครอบครัวเช่นเดียวกัน ทำให้คนในรุ่นพ่อรุ่นแม่ไม่สามารถยับยั้งไว้ได้ ด้วยความรวดเร็วและทันสมัยเกินใครเด็กรุ่นใหม่จึงไม่มีความอดทนและขาดความรับผิดชอบ ยิ่งเรารีบเรายิ่งเกิดข้อผิดพลาดความไม่อดทนทำให้เกิดคนที่ไร้สติและนำพาซึ่งความล้มเหลวจนเกิดเป็นปัญหาของสังคมต่อมา ซึ่งทางแก้ก็คือการปรับความคิดที่ทันสมัยมาประยุกต์เข้ากับความรู้สึกนึกคิดที่เป็นรากฐานของมนุษย์ทุกคน กลับมามองรากเหง้าและทำความเข้าใจซึ่งกันและกันเพื่อที่เราจะสามารถสร้างชีวิตที่มีความสุข ปราศจากปัญหาและเพิ่มความเอื้อเฟื้อต่อกันและกัน ซึ่งทั้งหมดก็หมายถึงการรู้จักหน้าที่ของตัวเอง รู้จักผู้ใหญ่ผู้น้อย รู้จักการให้ความสำคัญ เพื่อสุดท้ายแล้วเราจะได้ย้อนกลับไปหาครอบครัวที่เป็นที่พักพิงทั้งกายและใจแห่งเดียวของเรา

จากความคิดนี้ข้าพเจ้าจึงสร้างบทภาพยนตร์สั้นเรื่องนี้ขึ้นเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ จากเรื่องส่วนตัวและคนรอบข้าง ถ่ายทอดบทบาทของลูกและพี่สาวน้องสาวที่เปรียบเสมือนลิ้นกับฟัน

แต่สุดท้ายแล้วศูนย์รวมทุกอย่างของจิตใจก็คือบ้านคือครอบครัวของตัวเอง ข้าพเจ้ากำหนดให้แม่คือคนที่ผ่านประสบการณ์ต่างๆมาก่อน พี่สาวคือตัวละครเอกที่คอยเล่าความผันเปลี่ยนในชีวิต การเปลี่ยนผ่านวัยหนึ่งไปอีกวัยหนึ่งต้องเรียนรู้อะไรมากมายรวมทั้งการรับผิดชอบ และสุดท้ายตัวละครน้องที่เป็นตัวแทนของเด็กการมองโลกด้านเดียว เพราะมีความปลอดภัยมีคนดูแลมีทุกอย่างพร้อมโดยไม่จำเป็นต้องเผชิญโลกมาก่อน เป็นการแสดงทัศนคติส่วนตัวและการรวบรวมประสบการณ์ตรงมาบอกเล่าเพื่อความบันเทิงและสอนใจไปในเวลาเดียวกัน

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

1 เพื่อศึกษาการเขียนบทแนวชีวิตเนื้อหาเกี่ยวกับการก้าวข้ามวัย (Coming of age)

2 เพื่อศึกษาการกำกับอารมณ์ของนักแสดงในภาพยนตร์แนวชีวิต

3 เพื่อศึกษาการกำกับภาพ มุมกล้องและการลำดับภาพในภาพยนตร์แนวชีวิต

ขอบเขตโครงการ

การกำกับภาพยนตร์สั้นแนวชีวิตเนื้อหาเกี่ยวกับการก้าวข้ามวัย (Coming of age) ความยาว 20 นาที อัตราส่วนภาพ 16:9

ลักษณะโครงการ

ภาพยนตร์สั้นแนวชีวิต สะท้อนเรื่องราวสังคมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว โดยเฉพาะความสัมพันธ์ของพี่และน้อง

แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1 ศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว ปัญหา ความเป็นมาและรูปแบบต่างๆ

2 ศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับภาพยนตร์แนว เนื้อหาเกี่ยวกับการก้าวข้ามวัย (Coming of age)

3 ทำการวิจัยข้อมูลเพื่อนำมาพัฒนาเป็นบทภาพยนตร์

4 เตรียมขั้นตอน Pre-Productionทั้งหมด จัดงบประมาณและหาทีมงานในส่วนต่างๆ

5 ทำการคัดเลือกนักแสดง

6 ทำการถ่ายทำ โดยวางแผนงานตามขั้นตอนและใช้เวลาอย่างเหมาะสม

7 เตรียมการ Post-Production สรุปจบการทำงานออกมาเป็นภาพยนตร์และเล่มรายงาน

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1 ได้เข้าใจกระบวนการของภาพยนตร์แนวชีวิตเนื้อหาเกี่ยวกับการก้าวข้ามวัย (Coming of age) ดียิ่งขึ้น

2 ได้เรียนรู้การกำกับการแสดง ทั้งท่าทางและอารมณ์

3 ได้เรียนรู้การจัดวางองค์ประกอบภาพ การวางมุมกลอ้งและขั้นตอนหลังการถ่ายทำ

บทที่ 2

การค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 จิตวิทยาเรื่องพี่น้องและบทสัมภาษณ์ตัวอย่างวัยรุ่นในยุคปัจจุบันอายุ ระหว่าง 15-18 ปี

ลูกทุกคนมักจะมองพ่อและแม่เป็นแบบอย่างในการดำรงชีวิต และน้องก็มักจะมองพี่ของตนเป็นแบบอย่างเช่นกัน แต่ในความเป็นพี่น้องของแต่ละครอบครัวก็จะแตกต่างกันไป บางครอบครัวที่สนิทสนมกันมากๆพี่น้องจากครอบครัวนั้นก็จะมีความสนิทกันมาก แต่เมื่อครอบครัวไหนที่มีความเหินห่างกันพี่น้องที่มาจากครอบครัวนั้นก็จะไม่สนิทกันเช่นกัน พูดถึงการเลียนแบบเด็กมักจะเลียนแบบพฤติกรรมจากคนใกล้ตัวเพื่อหาว่าสิ่งไหนเป็นสิ่งที่เหมาะสมกับตัวเองมากที่สุด และถ้าหากเมื่อเลียนแบบแล้วไม่เกิดผลดี เด็กจะเรียนรู้ที่จะประพฤติอะไรที่ตรงข้ามกับสิ่งนั้นทันที จึงไม่แปลกที่พี่น้องบางคู่มีพฤติกรรมที่ต่างกันสุดขั้ว

จากประเด็นของเรื่องซึ่งพูดถึงความสัมพันธ์และหน้าที่ของสมาชิกครอบครัวซึ่งข้าพเจ้าเน้นไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง ข้าพเจ้าจึงเลือกใช้วิธีสัมภาษณ์ผู้ที่มีพี่น้องโดยเลือกอายุอยู่ที่ประมาณ 14-20 ปีเพื่อให้ได้ข้อมูลจากวัยที่ต้องการคือระหว่างมัธยมปลายจนถึงระดับปริญญาตรี และเนื่องจากพื้นฐานครอบครัวแต่ละครอบครัวแตกต่างกันจะส่งผลต่อสภาวะทางจิตใจและพฤติกรรมของเด็กต่างกัน ซึ่งข้อดีของการสัมภาษณ์เด็กในวัยนี้จะทำให้ข้าพเจ้าสามารถสังเกตปฏิกิริยาและความคิดได้ง่าย ทำให้สามารถรู้ไปถึงพื้นฐานครอบครัวและการเลี้ยงดูอีกด้วย จุดประสงค์ของการสัมภาษณ์ครั้งนี้เพื่อนำมาช่วยเพิ่มรายละเอียดที่สมควรลงในการเขียนบทและเพื่อสร้างตัวละครที่สมเหตุสมผลมากยิ่งขึ้น

บทสัมภาษณ์แรกมาจากสองพี่น้อง อายุ 16ปี และ 20ปี ความน่าสนใจอยู่ตรงที่ในช่วงวัยเด็กทั้งสองคนชอบมีปัญหากันเสมอไม่ค่อยลงรอยกันซักเท่าไหร่ เนื่องมาจากสิ่งของเครื่องใช้หลายอย่างจำเป็นที่จะต้องแบ่งกันทำให้ต่างคนต่างชิงดีชิงเด่นแย่งชิงกันเสมอ ภาพที่จำได้คือการใช้ของที่อยู่ใกล้มือคว้างปาใส่กัน แต่เมื่อต่างคนต่างโตขึ้นกลับสนิทกันจนไม่น่าเชื่อเนื่องมาจาก สถานะของครอบครัวไม่ค่อยดีนักจำเป็นที่จะต้องช่วยเหลือจุนเจือกันตลอดและเมื่อมีปัญหาอะไรที่ไม่สามารถ

ปรึกษาพ่อและแม่ได้ทั้งสองก็จะหันหน้าเข้าพึ่งพากันทำให้สนิทสนมกันมากขึ้นกว่าตอนเด็กมาก จนตอนนี้ทั้งคู่ก็รู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายจะยังคงเป็นที่พึ่งทั้งทางกายและทางใจได้เสมอไม่ว่าเวลาจะเปลี่ยนแปลงไปมากแค่ไหน

ข้อดีข้อเสียของการมีพี่น้องคือ

ข้อดีของการมีพี่น้อง

1 มีคนที่ได้แชร์ความลับบางอย่างที่ไม่อยากบอกพ่อแม่ หรือเรื่องบางเรื่องที่พ่อแม่ไม่เข้า เช่นปัญหาระหว่างลูกกับพ่อแม่เอง

2 เป็นเพื่อนเวลาเหงา เวลาเศร้า ต้องการคนอยู่เป็นเพื่อน

3 พี่น้องของเรามักจะรับความผิดของเราได้และตักเตือนช่วยเหลือเราอย่างจริงใจ

4 รู้สึกเหมือนมี Back-up ของตัวเองเสมอ ทำให้เวลาคิดจะทำอะไรจะทำได้เต็มที่มากกว่าเดิม

ข้อเสียของการมีพี่น้อง

1 เอาความลับไปเล่าให้พ่อแม่ฟังซึ่งเรื่องบางเรื่องก็ไม่ควรพูด (แต่เรื่องบางเรื่องก็ทำให้พ่อแม่ช่วยแก้ปัญหาให้เราได้)

2 มีคนแย่งของไปใช้

3 นิสัยต่างกันแต่ต้องใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันทุกวันทำให้หงุดหงิดใส่กันง่าย

4 เวลาทะเลาะกันทีมักจะเป็นเรื่องใหญ่ เพราะความรู้สึกจะรุนแรงมากกว่าเดิมด้วยการเป็นครอบครัวเดียวกันทำให้ความเสียใจมากกว่าเดิม

บทสัมภาษณ์ที่สองเป็นการสัมภาษณ์ลูกคนเดียว อายุ 15ปี เพื่อนำมาเปรียบเทียบความแตกต่างกับเด็กที่มีพี่น้อง น้องได้ให้สัมภาษณ์ว่ามีบางครั้งที่รู้สึกเหงาเหมือนกันแต่เมื่อคิดดีๆแล้วก็รู้สึกดีที่เป็นลูกคนเดียวมากกว่ามีพี่มีน้อง เพราะรู้สึกว่าถ้าหากมีพี่น้องแล้วอาจจะต้องแบ่งอะไรหลายๆอย่างด้วยอย่างเช่น ของเล่น เงินทอง ความรักของพ่อกับแม่ ซึ่งนั้นเป็นสิ่งที่รู้สึกไม่ดีที่สุด เนื่องจากไม่มีปัญหาทางการเงินและการศึกษาก็ค่อนข้างดีทำให้น้องคนนี้มีชีวิตที่ไร้ปัญหาเป็นชีวิตที่เดินตามทางที่พ่อแม่ปูเอาไว้ให้ตั้งแต่ต้นจนถึงอนาคต ซึ่งนั้นก็ไม่ใช่ปัญหาสำหรับน้องเพราะตัวน้องเองก็ตอบยากว่าสิ่งที่รักที่ชอบจริงๆแล้วคืออะไรการมีพ่อแม่ที่สนิทสนมกันและนำทางให้นั้นก็เป็นเรื่องดีอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งจากการสัมภาษณ์นี้ทำให้ข้าพเจ้าได้ข้อเปรียบเทียบหลายอย่างในเรื่องของ

ความซับซ้อนภายในของแต่ละครอบครัว ปัญหาที่ไม่ได้เกิดมาจากแค่การเปลี่ยนแปลงของโลกแต่ต้องเจาะลึกไปถึงความเปลี่ยนแปลงภายในความคิดของพ่อกับแม่อีกด้วย

ข้อดีข้อเสียของการเป็นลูกคนเดียวคือ

ข้อดีของการเป็นลูกคนเดียว

1 ได้มีส่วนร่วมกับครอบครัวอย่างเต็มที่ไม่ต้องแบ่งพื้นที่กับใคร เช่นได้ของขวัญ ได้ไปเที่ยว

2 ต้องคิดเองเสมอ หัดช่วยเหลือตัวเองได้

3 ความคิดส่วนใหญ่เป็นผลมาจากตัวเองไม่ต้องเชื่อใครไม่มีใครมาทำให้เขว

4 ได้รับโอกาสจากพ่อแม่ 100% ไม่ต้องแบ่งให้ใคร และพ่อแม่ก็สนับสนุนทุกๆกิจกรรมอย่างดี

ข้อเสียของการเป็นลูกคนเดียว

1 ไม่มีคนให้แชร์ประสบการณ์ที่ดีหรือผิดหวัง

2 เหงา

3 บางครั้งการตัดสินใจทำอะไรบางอย่างก็ไม่มีใครคอยเตือน

4 ไม่มีใครช่วยต่อกรกับพ่อแม่เวลาที่มีเรื่อง ต้องปะทะกันโดยตรง

5 พ่อแม่จะสนใจเป็นพิเศษเพราะมีลูกอยู่คนเดียวทำให้เวลาทำกิจกรรมบางครั้งออกไปหาเพื่อนบางครั้งก็จะถูกตามตัวอยู่ประจำ

บทสัมภาษณ์คนสุดท้ายเป็นการสัมภาษณ์นักศึกษาระดับปี2 ครอบครัวของเธออาศัยอยู่ที่ต่างจังหวัดเธอจึงเดินทางเข้ามาอยู่ที่หอพักในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่แล้วชีวิตในหนึ่งวันจะหมดไปกับการเรียนและทำกิจกรรมกับเพื่อน กับครอบครัวเธออาจจะไม่ได้ให้ความสำคัญมากเท่าที่ควร เนื่องจากพ่อแม่ต้องทำงานหนักทุกวันนานๆครั้งถึงจะมาเจอกันซักที เธอมีพี่ชายที่ห่างกัน5ปีที่ไม่สามารถเป็นที่พึ่งได้เพราะไม่เรียนหนังสือและน้องชายเพิ่งขึ้นม.1ได้ไม่นาน เธอบอกว่าการมีพี่ชายและน้องชายทำให้ไม่มีเพื่อนเล่นแต่เด็กด้วยความแตกต่างกันของเพศและวัย ทำให้เธอไม่เข้าใจพี่และน้องของตัวเอง ชอบทะเลาะกันบ่อยๆบางครั้งก็ไม่พูดกันเลยเป็นเดือนๆ เธอจึงเลือกที่จะไม่บอกปัญหาไม่เล่าอะไรให้ใครฟังเรียกได้ว่าโตและเรียนรู้อะไรต่างๆด้วยตัวเอง ไม่ว่าผิดหรือถูกก็ต้อง

ทดลองด้วยตัวเอง เธออยากมีชีวิตที่ดีมีงานทำที่ดีเธอจึงพยายามขยันและผลักดันตัวเองให้เข้ามาอยู่กรุงเทพฯให้ได้ อีกด้านหนึ่งก็เพื่อที่จะหนีปัญหาของครอบครัวมาใช้ชีวิตคนเดียว เป็นการตัดปัญหาโดยไม่ได้พยายามจะแก้ไขให้ดีขึ้นเพราะคิดว่ามันไม่จำเป็น กลายเป็นว่าเธอให้ความสำคัญกับอนาคตมากกว่าปัจจุบันเพื่อที่จะมีชีวิตที่ดีกว่าเดิม อาจเป็นเพราะเธอไม่สามารถแม้กระทั่งปรึกษาแม่ได้ในเรื่องของผู้หญิง เธอจึงรู้สึกว่าตัวเองโตกว่าและตนเป็นที่พึ่งที่ดีที่สุดให้กับตัวเอง ชีวิตมหาลัยเป็นชีวิตที่สนุกกว่าเดิมเพื่อนจึงกลายเป็นที่ยึดเหนี่ยวใหม่ที่ดีที่สุด ข้าพเจ้าได้คุยกับน้องและวิเคราะห์ได้จากการรับรู้เรื่องราวมากมายของหลายคนทำให้เห็นว่าสังคมเรานี้มีสิ่งยึดติดหนึ่งที่เรียกได้ว่าครอบครัวอยู่ ตัวพิมเองได้เลือกสิ่งที่ดีสำหรับตนเองโดยไม่ได้มองถึงกระแสที่ว่าสถาบันครอบครัวคือสถาบันศักดิ์สิทธิ์ เพราะความเป็นจริงเมื่อเราไม่ได้พูดถึงเรื่องของจิตใจแล้ว มนุษย์เรามีพื้นฐานความคิดที่เข้าข้างตัวเองอยู่มากทีเดียว มั่นใจว่าตนถูกมั่นใจว่าตนดี จนลืมสิ่งๆเล็กๆคือเรื่องของความรู้สึกไป สิ่งที่ได้จากน้องคือความคิดในมุมใหม่กับเรื่องของบทบาทของคนในครอบครัวที่ส่งผลมาถึงคนๆนี้ จึงเป็นเหตุเป็นผลกับความคิดของข้าพเจ้าข้างต้นที่ว่า “พื้นฐานครอบครัวแต่ละครอบครัวแตกต่างกันจะส่งผลต่อสภาวะทางจิตใจและพฤติกรรมของเด็กต่างกัน”

จุดเริ่มต้นของทุกอย่างมาจากสถาบันพื้นฐานนั้นก็คือครอบครัวนั้นเอง ความเป็นเอกลักษณ์จากครอบครัวต่างๆนั้นส่งผลต่อคนในครอบครัวอย่างไร เพราะฉะนั้นการนำเสนอเอกลักษณ์และวิสัยทัศน์ที่ต่างกันของตัวละครแต่ละวัยนั้นจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจสำหรับข้าพเจ้าอย่างยิ่ง โดยจะเน้นลึกไปถึงความเป็นเอกลักษณ์ของครอบครัวนั้นๆซึ่งจะมีรูปแบบของตัวเอง ความเหมือนกันของพี่และน้องจะทำให้เกิดปัญหาหรือจะทำให้เกิดข้อดีอย่างไร และการร่วมมือกันของคนในครอบครัวจะเป็นการผสมผสานประสบการณ์ที่มีค่าแค่ไหน

2.2การศึกษาตัวละครจากภาพยนตร์เรื่อง “รักแห่งสยาม”

การ research ภาพยนตร์เรื่อง “รักแห่งสยาม” นั้นข้าพเจ้าต้องการศึกษาเรื่องของตัวละครและความสัมพันธ์ของตัวละครในครอบครัวต่างๆ ที่สร้างความน่าสนใจมีความแตกต่างทางความคิดทั้งยังทันยุคสมัยและมีความสมจริง ตัวละครทั้งหมดแสดงให้เราเห็นความจริงของคนในสังคมและความเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้นในจิตใจของคนที่กำลังสับสน คนเราเมื่อโตขึ้นวันเวลาเปลี่ยนไปมีเรื่องราวใหม่ๆเข้ามาทั้งเรื่องทุกข์หรือสุขแต่ถ้าหากเรามีกำลังใจถาวรอย่างครอบครัวแล้วไม่ว่าปัญหาหรือความสุขเราก็จะผ่านมันไปได้ด้วยดี แต่เมื่อสถาบันพื้นฐานอย่างครอบครัวมีปัญหาเมื่อเกิดเรื่องขึ้นมาเราจึงหันหน้าไปพึ่งอย่างอื่นมากกว่าคนในครอบครัว อย่างครอบครัวของโต้ง

(มาริโอ้ เมาเร่อ) เป็นครอบครัวแคทอลิกที่เคร่งมาตลอดมีการสวดมนต์ก่อนทานอาหารเป็นประจำ แต่เมื่อลูกสาวคนโตของบ้านหายไปเกิดช่องโหว่ขึ้น เหมือนเป็นการหมดศรัทธาต่อพระเจ้า จากการสูญเสียครั้งนี้เปรียบเสมือนการมีช่องโหว่ใหญ่ในใจของทุกๆคนเพราะการจากไปไม่ได้มีจุดจบที่ชัดเจนที่จะทำให้คนในครอบครัวรู้ว่าตนจะต้องทำยังไงต่อไป จึงเหมือนเป็นการค้างคาอยู่ในใจเรื่อยมา พ่อที่เป็นหัวหน้าครอบครัวจมปลักอยู่กับความรู้สึกผิดนี้ก็ปล่อยให้ความเศร้ามาครอบงำจิตใจจนไม่เป็นผู้เป็นคนติดเหล้าจนไม่รู้ว่าสิ่งที่ทำนี้เพื่อลบเลือนอดีตหรือเพื่อทำร้ายตนเอง ส่วนแม่ซึ่งเสมือนเป็นแหล่งพลังงานเดียวที่เหลืออยู่จึงต้องทำหน้าที่หนักเป็น 2 เท่า หลังจากที่ลูกสาวคนโตหายไประเบียบกฎเกณฑ์ที่เธอเคยคิดว่าทำถูกต้องแล้วเป็นสิ่งตอกย้ำทำให้เธอรู้สึกว่าผิดพลาด ความสูญเสียทำให้เธอหันมาเข้มงวดกับลูกชายมากขึ้นอีก จนกลายเป็น

การตีกรอบเพื่อระแวดระวังด้วยความรักและความกลัว ส่วนโต้งลูกชายคนเดียวของบ้านไม่สามารถหาความสมบูรณ์จากครอบครัวได้ทำให้เกิดความสับสนและต้องตัดสินใจอะไรหลายอย่างเพียงลำพัง กำแพงในใจจึงก่อตัวขึ้นเรื่อยๆเกิดเป็นความเหินห่างระหว่างตนกับคนในครอบครัว เมื่อมาเจอเพื่อนสมัยเด็กที่ดูจะเป็นคนที่เข้าอกเข้าใจตนมากที่สุดจึงเกิดความโหยหาอยากอยู่ด้วยอยากหนีทุกอย่างไปอยู่กับมิว ตัวละครมิวเองก็เป็นตัวละครที่น่าสนใจเพราะเป็นตัวละครที่แสดงถึงปัญหาตั้งแต่เด็ก พ่อพามาทิ้งไว้กับอาม่าซึ่งก็ตายจากเค้าในเวลาต่อมาทำให้เป็นตัวละครที่บ่งบอกถึงความเหงาความโหยหามากกว่าตัวอื่นๆ เมื่อเห็นโอกาสที่จะมีความสุขอีกครั้งโดยมีโต้งมาเป็นจุดเปลี่ยนเค้าจึงไม่จำเป็นที่จะต้องลังเลที่จะเปิดใจให้กับโต้งเลยแม้แต่น้อย การปูพื้นฐานครอบครัวของเรื่องนี้ นั้นช่วยส่งให้คนดูมีความรู้สึกและเข้าใจกับตัวละครมากขึ้น ปัญหาของเรื่องจะถูกตีความแตกต่างกันไปตามความคิดของแต่ละคน จากสายตาของ แม่ แล้วเมื่อเห็นปัญหาของลูกก็มีความรู้สึกว่าต้อง เข้าไปแก้ไข เพื่อทำให้ทุกอย่างกลับมาอยู่ในสภาพปกติตามความคิดที่ตัวเองจะทำได้แต่ก็เหมือนกลายเป็นสร้างเรื่องหนักเข้าไปทำให้ลูกชายมีอคติเพิ่มมากขึ้น เพราะที่พึ่งเดียวของเค้า คือมิว (เพื่อนชาย) ทำตัวห่างเหินกับเค้าไป สุดท้ายแล้วเมื่อทุกอย่างคลี่คลายลงตัวละครทั้งหมดก็ได้เรียนรู้แม่ได้ตระหนักว่าตอนนี้ลูกของตนไม่ใช่เด็กเล็กๆที่จะต้องพึ่งความช่วยเหลือของตนอีกแล้ว เธอจำเป็นต้องปล่อยว่างและปล่อยให้ความเจ็บปวดในอดีตนั้นเป็นเพียงบทเรียนบทสำคัญ ชีวิตของลูกต้องให้ เค้าเป็นผู้ตัดสินใจเอง ส่วนตัวโต้งเองก็ได้เรียนรู้ที่จะโตขึ้นและเปิดใจรับรู้ทั้งด้านลบและด้านดีของชีวิต ใ นตอนสุดท้ายเค้าเข้าใจเหตุผลของแม่และเลือกที่จะปฏิเสธความสัมพันธ์ระหว่างตนกับมิวเพื่อที่จะก้าวเดินต่อไป และทำให้มิวเองก็ก้าวเดินต่อไปในอนาคตได้เช่น

กัน พ่อได้เรียนรู้ที่จะก้าวต่อไปเพราะสิ่งที่เค้าทำได้ทำลายคนที่เค้ารักที่สุดทำลายปัจจุบันและอนาคตของตัวเอง ด้วยการทิ้งภาระของตนเอาไว้ให้กับภรรยาเพียงคนเดียว

บุคคลนั้นมีอิทธิพลต่อความคิดของตัวละคร อย่างในภาพยนตร์นั้นอาม่าของมิวที่ตายจากไปนั้นสอนมิวเล่นเปียโนและแต่งเพลงให้คนที่เรารักจะเห็นได้ว่ามีผลต่อความคิดของมิวเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ มายาคติตรงนี้ต้องการจะบอกว่า คนแต่ละคนจะมีบุคคลทฤษฎีอะไรบางอย่างในตอนเด็กที่จะมีอิทธิพลต่อแนวคิดในอนาคต อาจจะได้รับมาโดยไม่รู้ตัว[1]จากบทความนี้จะเห็นได้ว่าถ้าหากทำการวิเคราะห์เนื้อเรื่องอย่างถี่ถ้วนแล้วข้าพเจ้าสามารถนำเรื่องนี้มาเป็นตัวอย่างได้ทั้งเรื่องของตัวละครและวิธีการนำเสนอเรื่องราว การเล่าเรื่องและแบบอย่างต่างๆ

นอกจากด้วยตัวละครที่ซับซ้อนมีความน่าสนใจแล้วนั้น ข้าพเจ้ายังชอบรายละเอียดที่ผู้กำกับใส่เข้าไปในเนื้อเรื่อง ฉากสำคัญต่างๆที่สร้างอารมณ์และถ่ายทอดความเปลี่ยนแปลงของตัวละครนั้นๆได้อย่างลงตัวและกลมกลอ่ม อย่างเช่นฉากเมื่อตัว พ่อ เห็น แม่ เก็บจานข้าว กับข้าวเก่าที่เค้าไม่กินเพราะเค้าไม่เห็นถึงความจำเป็น เห็นอาหารก็รู้สึกถึงความจุ้นจ้านที่ภรรยามีกับเค้าแต่เมื่อเค้าแอบเห็น ภรรยาต้องมานั่งกินเองและนำอาหารที่พึ่งซื้อใหม่ใส่จานไปวางให้ตนความรู้สึกผิดก็ก่อตัวขึ้น ฉากนี้ทำให้คนดูย้อนอดีตตามไปกับเค้าย้อนไปถึงต้นตอและเห็นไปถึงอนาคต เรื่องเล็กๆแค่นี้แต่มันบอกความรู้สึกได้มากมาย คุณวาริณนักเขียนจากนิตยสารstarpicsได้กล่าวถึงความละเมียดละไมของผู้กำกับภาพยนตร์เรื่อง รักแห่งสยามไว้ว่า “ขอยกตัวอย่างความละเมียดละไมของการนำเสนอนาทีแห่งความจริงแท้โดยไม่จำเป็นต้องบีบคั้นหรือใช้คำพูดสาธยายให้มากความ แต่กลับสามารถถ่ายทอดอารมณ์ได้ลุ่มลึกกินใจและสมจริงจนเจ็บปวด ฉากแสนวิเศษของหนังซึ่งผู้กำกับมอบความไว้วางใจอย่างเต็มที่ให้นักแสดงเป็นคนถ่ายทอดสาร ฉากที่ว่านี้คือฉากที่โต้งไม่แน่ใจว่าจะติดตุ๊กตาบนต้นไม้อย่างไรให้ “ถูกใจแม่”ขณะเผชิญกับนาทีสำคัญ ส่วนตัวละคร แม่ นั้น ก็แสดงอารมณ์ได้อย่างดีตั้งแต่สีหน้าที่เมื่อตระหนักความหมายของลูกชาย และแววตาที่เหลือบมองตุ๊กตาผู้ชายกับผู้หญิงในมือ ก่อนยื่นพวกมันให้เขาเลือกสิ่งที่เค้าคิดว่า ‘ดีที่สุด’ ไปจนถึงรอยยิ้มอย่างเข้าใจและยอมรับของเธอมันเป็นฉาก coming out ที่เหนือชั้น ลุ่มลึก และอบอุ่นที่สุดอันที่จริงมันคือผลงานแนว coming - out - of - age เรื่องแรกของไทยก็ว่าได้ นอกจากจะสะท้อนให้เห็นจุดจบแห่ง

---

[1] Frederick Langbridge , รักแห่งสยามกับมายาคติ[ออนไลน์] , สืบค้น 5 ตุลาคม 2556 , เข้าถึงได้จาก frankie8.exteen.com/20080914/entry

วัยเยาว์ของโต้งผู้กำลังสับสนแล้วยังบอกถึงจุดจบแห่งปรัชญาการเลี้ยงลูกของแม่อีกด้วย"[2] ซึ่งจากบทความนี้ทำให้ข้าพเจ้าตระหนักว่า หนัง Coming of age นั้นไม่ใช่เพียงว่าเราจะทำหนังที่สอนตัวละครเท่านั้น แต่ยังสอนคนดูคนทำอีกด้วยความระเอียดอ่อนต่างๆในเรื่องนั้นเกิดมาจากความใส่ใจและเกิดมาจากความจริงทั้งนั้น ซึ่งตรงกับความคิดของข้าพเจ้าที่ต้องการนำเสนอเรื่องราวเล็กๆธรรมดาๆที่ไม่มีใครเอามาใส่ใจ แต่มันมีความหมายลึกซึ้งกว่าที่ใครเข้าใจ

2.3 การวิเคราะห์เรื่องการเลี้ยงดูที่ส่งผลต่อพฤติกรรมด้านต่างๆ

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องนั้นส่วนหนึ่งเกิดมาจากการเลี้ยงดูของพ่อแม่ เมื่อพ่อแม่ให้ความสำคัญของคนใดคนหนึ่งมากกว่าพี่น้องคู่นั้นจะเรียนรู้การอิจฉาต่อกัน เมื่อพ่อแม่ต่อว่าใครคนใดคนหนึ่งมากกว่าพี่น้องคู่นั้นจะเกิดการเปรียบเทียบและกลายเป็นปมในใจของลูกต่อมา จึงไม่แปลกที่เราจะได้เห็นพี่น้องที่ทั้งรักกันและเกลียดกันในปัจจุบัน พื้นฐานของแต่ละคนมีความแตกต่างกันมากคนบางคนเกิดมาจากครอบครัวที่ยากจน คนบางคนเกิดมาเป็นลูกคนเดียว คนบางคนเกิดมาจากครอบครัวที่มีแต่ปัญหา คนบางคนเกิดมาดีพร้อมไปซะทุกอย่าง ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่าพื้นฐานของแต่ละคนนั้นส่งผลต่อความประพฤติของคนๆนั้นเป็นอย่างมาก และส่งผลต่อความคิดในอนาคตเมื่อพวกเค้าเติบโตเช่นกัน ข้าพเจ้าได้อ่านบทความจากหนังสือหลายเล่มที่พูดถึงวิธีในการดูแลลูกๆ เป็นความคิดดีๆที่ส่งผลต่อความประพฤติของเด็กๆเช่น

[3]"คุณแม่เพื่อนรัก : การที่ลูกทำตัวไม่น่ากอดตอนนั้นแหละที่เค้าต้องการอ้อมกอด คนรับฟัง และคนเข้าใจ" บทความนี้มาพร้อมกับการเล่าเรื่องประสบการณ์ของคุณแม่ลูกสามท่านหนึ่งซึ่งนักเขียนให้นิยามคุณแม่ท่านนี้ว่า "แม่ที่ไม่เคยเต็ม" หมายถึงคุณแม่ท่านนี้มีทัศนคติในการเลี้ยงลูกที่ทันสมัยเพราะครอบครัวอยู่กันที่เยอรมันลูกๆก็มีความคิดแบบเด็กนอกที่โตแล้วก็อยากจะย้ายออกไป แต่คุณแม่ท่านนี้จะไม่ห้ามไม่ทักอะไรทั้งสิ้นแต่จะทำทุกอย่างให้เข้ากับลูกสนับสนุนและให้กำลังใจเสมอ เธอเป็นแม่ที่ลดอายุไปให้อยู่เท่าลูกเพื่อที่จะได้เข้าใจและเพื่อสุดท้ายแล้วลูกจะได้ไม่ต้องไปหาเพื่อนให้ไกลบ้านก็มีแม่อยู่แล้วเท่านั้นเอง ข้อคิดดีๆจากบทความนี้คือข้อความที่ว่า [4]"กอดด้วย

---

[2] วาริณ, "รักแห่งสยามสู่จุดจบเพื่อการเริ่มต้น", Starpics , 716 (1 ธันวาคม 2550) : 104

[3] ปิ่นโต, พ่อแม่หมายเลข1, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน, 2556), 61

[4] ปิ่นโต, พ่อแม่หมายเลข1, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน, 2556), 65

ความเข้าใจ คือการกอดเพื่อให้เห็นหน้ากันในระดับสายตาพ่อและแม่ทำได้สองแบบ คือจะเลือกวิธีหาเก้าอี้มาให้ลูกยืนได้สูงในระดับสายตาเรา หรือเราจะย่อเข่าลงอีกนิดแล้วกอดเขาด้วยในระดับแววตาสัมผัส”

พื้นฐานการเป็นมนุษย์ในแต่ละคนเริ่มต้นมาจากการเรียนรู้หลังจากเกิด โดยมีพ่อและแม่เป็นคุณครูให้กับความรู้พื้นฐานอย่างเช่น การพูด การเดิน การได้ยิน การรับรู้ หลังจากนั้นพ่อแม่ก็ยังเป็นผู้กำหนดบุคลิกภาพและนิสัยด้วยการป้อนข้อมูลที่ตนชอบลงไปพร้อมๆกับการกระทำอย่างเช่น การลงโทษเพื่อตักเตือน การไหว้ การกอด การหอมแก้ม เด็กจะถูกแบ่งเป็น3ช่วง จากบทความ[5]“เลี้ยงลูกแบบบริหารจัดการ” แบ่งระยะออกเป็น S M L นั้นก็คือ แรกเกิด - ประถม, มัธยม - มหาวิทยาลัย, จบมหาวิทยาลัย - ช่วงเริ่มทำงาน วัย S คือปฐมวัย เป็นช่วงที่ต้องใช้ความรัก ความรู้สึกและหัวใจเลี้ยงลูกล้วนๆพอลูกโตขึ้น ใช้แต่ความรู้สึกและความรักอย่างเดียวไม่ได้แล้ว ต้องมีแผนการ พ่อแม่ต้องคิดและวางแผนว่าลูกจะไปเข้าโรงเรียนไหนเรียนสายไหนเข้ามหาลัยไหน เหมาะกับศักยภาพของลูกหรือเปล่าเป็นต้น เพราะฉะนั้น วัย M จึงเป็นการเลี้ยงลูกด้วยความรักและการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพโดยไม่ทำให้ลูกรู้สึกว่าพ่อแม่ไปก้าวก่าย ไปยุ่งกับชีวิตของเขาอย่างไม่สมควร ขณะที่วัย L ลูกจบมหาลัยแล้ว เรายังรักลูกเหมือนเดิมก็จริง แต่เป็นช่วงที่เราต้องปรับตัวของเรา ปรับความรักต่อลูกเพื่อให้มีชีวิตร่วมกับลูกอย่างมีความสุข เพราะเขาเรียนจบทำงานแล้วเป็นผู้ใหญ่แล้ว จากข้อความนี้จะเห็นได้ว่าการเตรียมพื้นฐานจากพ่อแม่นั้นสำคัญต่อการเจริญเติบโตทางความคิดและชีวิตของลูกพอสมควร และหน้าที่ของพ่อแม่นั้นสำคัญต่ออนาคตของลูกมากแค่ไหน เด็กจะเติบโตมาเป็นอย่างไรส่วนหนึ่งคือพ่อแม่นั้นเอง

จากการสัมภาษณ์พ่อแม่สามครอบครัวเรื่องทัศนคติในการเลี้ยงลูก ผลสรุปค่อนข้างไปในทิศทางเดียวกันคือ หวังให้ลูกเติบโตและมีอนาคตที่ดีแต่ภายใต้ความรู้สึกนี้ก็มีความคาดหวังให้ลูกๆเป็นไปตามที่ตนต้องการ นอกจากนั้นก็สามารถใช้ชีวิตในสังคมที่ค่อนข้างเปลี่ยนแปลงไปตลอดได้อย่างปลอดภัย สิ่งสำคัญเลยก็คือ “พ่อแม่ห้ามหลอกตัวเอง” หลอกตัวเองว่าสิ่งที่ทำอยู่นั้นคือสิ่งที่ลูกเป็นและเหมาะสมกับลูกแล้วทั้งนั้นแต่ควรวิเคราะห์และเข้าใจลูกของตนให้ได้มากที่สุด เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในอนาคตทั้งความบาดหมางระหว่างคนในครอบครัวและเพื่อจะได้ส่งเสริมลูกให้ถูกจุดเพื่อพัฒนาอนาคตของเค้าให้ก้าวหน้ามากยิ่งๆขึ้นไป

---

[5] ชัยวัฒน์ อุทัยวรรณ์, เลี้ยงลูก3วัย สไตล์SML, (กรุงเทพมหานคร : Inspireสำนักพิมพ์ในเครือนานมีบุ๊ค, 2556), 61

2.4 การเขียนบทภาพยนตร์

การเขียนบทภาพยนตร์ของข้าพเจ้าเริ่มจากการสร้างตัวละครที่จะพาคนดูท่องไปตามเนื้อเรื่องและต้องแสดงความน่าสนใจของเนื้อเรื่องได้อย่างชัดเจน [6] "โลกในหนังจะเข้าถึงจิตใจของเราได้อย่างจริงแท้ต่อเมื่อหนังบอกเล่ามันผ่านสายตาของ 'ตัวละคร' และเปิดโอกาสให้เราคนดูมีประสบการณ์กับเหตุการณ์ทั้งหมดราวกับว่าเราเป็นตัวละครนั้นเสียเอง" ตัวละครก็ถูกสร้างมาจากคนจริงๆ ซึ่งมีความหลากหลายทั้งเชื้อชาติเผ่าพันธ์อาชีพการงานไปจนถึงชีวิตจิตใจความรู้สึกนึกคิด ซึ่งความน่าสนใจก็จะต่างกันไปเช่นกัน อยู่ที่ว่าเราจะจับลักษณะแบบไหนมาประกอบเป็นตัวละครที่น่าสนใจและสามารถเล่าเรื่องของเราได้ดี ซึ่งข้อมูลนี้เราก็จะสามารถหาได้เริ่มจากประสบกาณ์ที่ผ่านๆมาในชีวิต ถึงแม้ว่าจะสั้นหรือยาวเราก็จะมีความทรงจำต่อบุคคลที่ผ่านเข้ามาได้ดียิ่งเราประสบกับคนที่น่าสนใจมากเท่าไหร่เราก็จะมีทุนในการสร้างตัวละครมากเท่านั้น ข้าพเจ้าตั้งตัวละครขึ้นมาทั้งหมด3ตัวซึ่งจะเป็นตัวละครที่เล่าเรื่องทั้งหมดโดยสร้างความสัมพันธ์ให้ทั้งสามเป็นคนจากครอบครัวเดียวกัน หลังจากได้ตัวละครก็เริ่มค้นคว้าประสบการณ์จากคนรอบข้างที่มีต่อคนในครอบครัวทั้งเรื่องราวดีๆและเรื่องราวที่ไม่ดี โดยเน้นไปที่เรื่องราวระหว่างพี่และน้อง

---

[6] ธิดา, เขียนบทหนังซัดคนดูให้อยู่หมัด, (กรุงเทพมหานคร : ไบโอสโคป พลัส, 2556), 60

บทที่ 3

บทภาพยนตร์สั้น

3.1 สรุปแนวทางของภาพยนตร์สั้น

วัตถุประสงค์

เพื่อตอกย้ำความสำคัญของความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวโดยเฉพาะเรื่องราวระหว่างพี่และน้อง

กลุ่มเป้าหมาย

ทั้งหญิงและชายที่มีครอบครัว หญิงและชายตั้งแต่อายุ 15ปีขึ้นไป

แนวคิดหลัก

เมื่อคนเราโตขึ้นเริ่มมีสังคมและวุฒิภาวะมากขึ้น ต่างมีความคิดและอิสระของตัวเองจนบางครั้งอาจจะทำให้ลืมสิ่งสำคัญอย่างครอบครัวไปบ้าง หรือบางคนอาจจะให้ความสำคัญกับครอบครัวมากจนไม่สามารถที่จะก้าวออกไปเผชิญกับชีวิตจริงได้เลยก็มี

ความขัดแย้งที่ตั้งไว้คือความขัดแย้งระหว่างพี่น้องที่ต่างคนต่างก้าวไปสู้วัยที่ใหม่ พี่สาวที่ต้องก้าวสู้โลกของการทำงานกับน้องสาวที่เข้าสู่โลกของมหาวิทยาลัย ความขัดแย้งในตัวละครและความขัดแย้งระหว่างกัน

สรุปข้อมูล

ภาพยนตร์สั้นเรื่องนี้เล่าเรื่องของครอบครัวหนึ่งที่สมาชิกแต่ละคนต้องก้าวสู่วุฒิภาวะวัยที่ต่างจากเดิมทำให้เกิดปัญหาขัดแย้งในตัวเองและเล่าเรื่องผ่านตัวละครพี่สาวที่อยู่ระหว่างการเป็นเด็กและผู้ใหญ่ เพื่อให้เห็นความคิดที่สับสนและการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจน

3.2 สรุปการวางโครงเรื่องภาพยนตร์สั้น

จากการสัมภาษณ์ครอบครัวต้นแบบมาทั้งหมดและการค้นคว้าบทความ ข้อมูลเพิ่มเติม นำวิเคราะห์ออกมาเป็นโครงเรื่องและตัวละครดังนี้

ตัวละคร

แม่ เป็นตัวแทนของผู้ใหญ่ที่ผ่านเรื่องราวมามากมาย มีทั้งประสบการณ์และอาชีพการงานพบปะผู้คนมากมาย นอกจากนี้ยังเป็นตัวแทนของกฎในบ้านที่ลูกๆต้องเคารพยำเกรง

พี่สาว (ตัวละครชื่อ: มีนา) เป็นตัวละครหลักที่จะนำคนดูไปสัมผัสกับประสบการณ์ของเด็กจบใหม่จากมหาลัยและกำลังจะก้าวเข้าสู่วัยทำงานและเผชิญกับชีวิตจริงที่มีทั้งความเครียดการแข่งขันและความกดดันมากมาย ซึ่งตัวละครนี้จะมีจุดขัดแย้งตรงที่เมื่ออยู่บ้านตัวละครจำเป็นที่จะต้องเข้มแข็งเพื่อปกครองน้องสาวที่หัวรั้นเปรียบเสมือนลิ้นกับฟันแต่เมื่อออกไปภายนอก ตัวละครนี้กลับเป็นได้เพียงคนตัวเล็กๆที่ต้องเรียนรู้อะไรอีกมามาย โดยที่ตนทำตามใจแม่มาโดยตลอดจนสุดท้ายก็ไม่รู้ว่าจริงๆแล้วตัวเธอเองรู้สึกอย่างไร

น้องสาว (ตัวละครชื่อ: มีน) เป็นตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงความคิดของเด็กที่ก้าวเข้าสู่โลกใหม่ เจอกับคนใหม่ๆเป็นครั้งแรกและกำลังที่จะพัฒนาเข้าสู่การเติบโตขึ้นอีกระดับหนึ่ง

โครงเรื่อง

จากการสร้างตัวละครที่ได้ก็ทำให้สามารถวางโครงเรื่องคร่าวๆได้โดยแบ่งออกเป็นสามองค์ประกอบ คือ เริ่มต้น, ไคลแมกส์, จุดจบ

องค์หนึ่ง : การเปิดเรื่อง

เปิดเรื่องเริ่มจากการให้คนดูได้รู้จักตัวละครทั้งหมดผ่านเรื่องราวจากกิจวัตรประจำวันธรรมดาภายในบ้าน ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครแต่ละตัว รวมไปถึงปูเนื้อเรื่องให้กับคนดูได้รู้ว่าเรื่องราวต่อไปจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง เปิดเรื่องด้วยแม่ไปต่างจังหวัดทิ้งให้ลูกสองคนอยู่บ้านกันตามลำพัง ด้วยความเป็นพี่มีนาจึงพยายามจัดการดูแลบ้านต่างๆนาๆโดยมีน้องสาวที่คอยขัดกับตนตลอด โดยภาระในระหว่างนั้นนอกจากต้องดูแลน้องที่เพิ่งเข้ามหาลัย งานบ้าน ปลาของแม่แล้วก็ยังต้องไปสัมภาษณ์งานในบริษัทที่แม่อยากให้เข้าอีกด้วย

องค์สอง : เริ่มมีปัญหา

เป็นการแสดงปัญหาของเรื่องให้คนดูได้รับรู้โดยเนื้อเรื่องคือปัญหาของตัวละครเอกที่ต้องเผชิญและต้องหาทางแก้ ทำให้คนดูลุ้นและติดตามการแก้ปัญหาของตัวละครตัวนี้ไปด้วย ในเรื่องปัญหาของตัวละครคือ หลังจากที่ไปสัมภาษณ์งานและรับรู้ถึงความยากและสับสนในโลกของคนภายนอกแล้ว สิ่งที่พี่สาวทำได้ก็คือระบายออกกับน้องสั่งให้น้องล้างตู้ปลาของแม่แต่การเกี่ยงกันไปมานี้เองทำให้ปลาของแม่ตายและทั้งคู่ต้องหามาคืน

องค์สาม : จุดจบ

เป็นการคลี่คลายสถานการณ์และเรื่องราวทั้งหมด หลังจากที่น้องสาวแข็งกร่าวอยากซื้อปลามาเองพี่สาวจึงคิดอยากช่วยแต่กลับทำให้เรื่องแย่ขึ้นเพราะเหมือนเป็นการท้าทายน้อง น้องจึงขโมยเงินไปซื้อปลาที่ราคาแพงกลับมา ด้วยความโกรธและรู้สึกต้องรับผิดชอบกับสิ่งที่น้องทำจึงต่อว่าจนทำให้น้องสาวที่เก็บความรู้สึกมานานระเบิดความในใจออกมาเช่นกัน เหตุการณ์จบลงด้วยแม่กลับมาถึงบ้านและพยายามเค้นความจริงตอนแรกน้องสาวอยากจะสารภาพแต่พี่สาวกลับขัดด้วยเรื่องล้มเหลวในการสัมภาษณ์งานของตัวเองให้แม่ฟัง น้องสาวประหลาดใจกับเรื่องราวนี้ส่วนแม่ก็ได้แต่ผิดหวังเล็กๆ การก้าวออกมาช่วยน้องของพี่สาวครั้งนี้อาจจะเป็นเรื่องเล็กๆแต่ก็เป็นสิ่งที่พี่น้องมักจะปกป้องกันเสมอนั้นเอง

โดยเรื่องทั้งหมดจะสอดแทรกความเป็นอยู่ของครอบครัวการใช้ชีวิตและทัศนคติของครอบครัวสมัยใหม่ครอบครัวในเมือง ค่านิยมฟุ้งเฟ้อ ความคิดในการใช้ชีวิต การแสดงความแตกต่างระหว่างเด็กที่ตามใจพ่อแม่ไม่ว่าจะเป็นทั้งการเรียน การใช้ชีวิต กับเด็กที่พยายามมีโลกของตัวเองต่อต้านสังคมในด้านต่างๆ และพ่อแม่ที่คาดหวังกับลูกไม่ว่าเรื่องไหนทั้งๆที่เบื้อหน้าอาจจะทำเหมือนไม่เลยก็ตาม

3.3 การพัฒนาบทภาพยนตร์

การกำหนดตัวละคร

การกำหนดตัวละครข้าพเจ้าเริ่มจากตั้งเป้าหมายว่าต้องการตัวละครที่มีบุคลิกพิเศษแบบไหน จากนั้นก็ทำการสังเกตุและบันทึกบุคลิกจากคนรอบข้าง ได้ออกมาเป็นตัวละครทั้งหมด 3 ตัวด้วยกันคือ

1 แม่ : หญิงสาววัยทำงานอายุ 50ปี เป็นพนักงานออฟฟิศที่มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าแผนก คุมลูกน้องเป็นสิบ บุคลิกคือเป็นคนบ้างานและจริงจังกับการทำงานมาก เป็นคนที่มั่นใจในตัวเอง และเจ้าระเบียบกับลูกๆมากพอสมควร หลังจากที่สามีเสียชีวิตไปได้5ปี เธอก็ต้องทำงานเลี้ยงลูก เพียงลำพังทำให้ค่อนข้างคาดหวังให้ลูกประสบความสำเร็จในชีวิตทุกๆเรื่องไป

2 มีนา : ลูกสาวคนโตของบ้านตัวละครเอกของเรื่อง เด็กสาวอายุ 23 ปี เพิ่งจบจากมหาวิทยาลัย เป็นลูกสาวของแม่จะตามใจแม่มาโดยตลอด ยำเกรงและอยู่ในระเบียบ ไม่ว่าแม่อยากให้เรียนอะไรทำงานอะไรเธอจะตามใจไปเสียทุกอย่าง ทำให้จริงๆแล้วเธอไม่รู้ว่าชีวิตนี้ต้องการอะไรกันแน่ บุคลิกเป็นเด็กที่พยายามใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ พยายามเป็นทั้งลูกที่ดีของแม่และเป็นพี่ตัวอย่างให้กับน้องสาวที่เพิ่งเข้ามหาวิทยาลัย เป้าหมายของเธอคือทำให้แม่ภูมิใจในตัวเธอมากที่สุด

3 มีน : น้องสาวคนเล็ก เป็นตัวละครเด็กที่เอาแต่ใจเพราะทุกอย่างมีแม่และพี่สาวคอยทำให้ตลอดจนไม่ต้องกลัวที่จะผิดพลาดอะไร เมื่อเข้ามหาวิทยาลัยก็สนุกสนานกับสังคมใหม่จนลืมเวลากับครอบครัวไปบ้าง เป็นเด็กชอบเอาชนะเมื่อมีนาสั่งอะไรมักจะคิดอยู่เสมอว่ามีนาสั่งเพราะต้องการเอาใจแม่เพราะเธอไม่ใช่ลูกรักแต่เป็นมีนาที่เป็นลูกรักของแม่เสมอมา

การเขียนเรื่อง

สำหรับการเขียนเนื้อเรื่อง เริ่มมาจากการแบ่งโครงเรื่องเป็นสามส่วน ต้นเรื่อง, กลางเรื่อง, จบเรื่อง

ดราฟที่1 :

เช้าวันเสาร์ **มีน**รีบเดินขึ้นไปนั่งบนรถสีน้ำเงินคันใหญ่ที่ **มีนา** พี่สาวของเธอขับรถมารับที่หอเพื่อน “ถ้างั้นหลังจากนี้ก็ไม่มีกิจกรรมอะไรแล้วสิ รับน้องก็จบแล้วกลับมาอยู่บ้านได้ไม่ต้องนอนห้องเพื่อนเป็นเดือนๆ” มีน “ไม่มีกิจกรรมแต่ว่าก็ยังมีงานเยอะอยู่นะ” มีนาหันมามองน้อง “เหม” มีนหันมายิ้มให้แล้วหัวเราะ

ปีที่ผ่านมามีนาเพิ่งจบจากมหาลัยและถูกเรียกไปทดลองงานหลายที่แต่ยังไม่ได้รับเข้าทำงานที่ไหน แต่เมื่อ2อาทิตย์ที่แล้วมีบริษัทหนึ่งสนใจติดต่อเรียกเธอไปทดลองงาน มีนาเคยให้สัญญากับแม่ว่าจะดูแลครอบครัวดูแลน้องให้ดีที่สุดเพราะหลังจากพ่อเสียไปตอนเธอเรียนอยู่มัธยมต้นแม่ก็ต้องทำงานหนักอยู่คนเดียว หลังจากนั้นไม่นานแม่ก็ป่วยด้วยโรคกระดูกเคลื่อนทำให้ต้องหยุดงานบ้างไปกายภาพบำบัดบ้างเงินที่สะสมก็ต้องจ่ายออกไปเป็นจำนวนมหาศาล แต่โชคดีที่มีเงินจากมรดกของพ่อและความช่วยเหลือจากป้าที่คอยดูแลน้องและส่งเสียให้เธอเรียนช่วยแม่อีกแรง เพราะ

ฉะนั้นการทดลองงานครั้งนี้เธอจะผิดพลาดอีกไม่ได้ เงินก้อนแรกนี้เธอตั้งใจจะโอนไปเป็นค่าเทอมให้กับน้อง

ตั้งแต่เปิดเทอมมาจนถึงวันนี้เป็นเวลากว่า 2 เดือนแล้วที่มีนอาศัยหอเพื่อนเป็นที่นอนไม่ได้กลับมาบ้าน 8:30 น. ‘ ก๊อกๆ ก๊อกๆ ‘ มีนาเคาะประตูห้องน้องสาวให้เอาผ้าลงไปซัก แต่มีนอิดออดนอนคุดคู้บนเตียงมีนาจึงหยิบตระกร้าผ้าลงไปเองก่อนทำความสะอาดบ้านคนเดียว 11:35 น. มีนลุกไปอาบน้ำแต่งตัวลงไปชั้นล่างมีขนมปังปิ้งไส้กรอกกับไข่ดาววางไว้อยู่บนโต๊ะ มีนบอกมีนาว่าเธอไม่ชอบกินไข่แดงดิบๆและทิ้งไข่ดาวไว้กินที่เหลือจนหมดก่อนเดินไปนั่งดูทีวี มีนาเดินเข้ามาจากที่ตากผ้าก่อนเก็บจานอาหารของน้องไปล้างทำความสะอาด ระหว่างนั้นมีนส่งแมสเสจคุยกับเพื่อนชวนกันออกไปดูหนังเมื่อนัดแนะเสร็จมีนก็ขึ้นห้องไปแต่งตัวไม่นานก็เดินกลับลงมาอีกครั้งอ้อนให้มีนาไปส่งเธอที่คณะ เพราะนัดทำงานกลุ่มกับเพื่อนเอาไว้ มีนาก็ไม่ขัดขับรถไปส่งน้องก่อนไปรับแม่กลับจากบ้านยาย เวลาผ่านไปเกือบสามทุ่มมีนยังไม่กลับบ้านมีนานั่งรอคนเดียวที่ห้องรับแขกก่อนตัดสินใจโทรหาน้องอีกครั้งเป็นรอบที่8 คราวนี้มีนรับสายก่อนขอโทษเป็นยกใหญ่บอกเปิดสั่นเอาไว้กลัวทำงานไม่รู้เรื่อง มีนาออกไปรับน้องที่คณะทันทีพร้อมบ่นยกใหญ่ระหว่างกลับมา

วันจันทร์ตอนเช้าที่ออฟฟิศของมีนารุ่นพี่ส่วนใหญ่ออกไปรับบรีฟงาน ทำให้เหลือแต่เด็กทดลองงาน3คนเท่านั้น มีนามาถึงก็เดินไปชงกาแฟที่ครัวก่อนได้ยินเสียงเจ้านายดังขึ้นมาจากด้านหลังบอกให้เธอและเพื่อนไปหาที่โต๊ะมีเรื่องสัมนาด่วนจะคุยด้วย และสรุปได้ว่า “อาทิตย์นี้บริษัทเราจะมีไปสัมนาด่วนร่วมกับอีก2 บริษัท ผมอยากให้พวกคุณไปให้ครบทุกคน เราคงต้องเตรียมอะไรหลายอย่างและผมไม่ชอบความวุ่นวาย ผมย้ำนะว่าผมต้องการให้พวกคุณไปทุกคน จะได้ลองทำงานนอกสถานที่บ้างเป็นประสบการณ์ที่ดี แล้วก็ไม่ได้มีบ่อยๆด้วยรถออกจากที่นี้ 8โมงเช้าวันพุธ ใครมีคำถามอะไรไหม?” ทุกคนส่ายหน้าเล็กๆก่อนกลับไปที่โต๊ะของตัวเอง

ประมาณ11:00 น. มีนกับเพื่อนเดินไปโรงอาหารหลังจากอาจารย์เลิกคลาสเร็วกว่าปกติเพื่อนในกลุ่มคุยกันเรื่องไปเที่ยวบ้านเพื่อนที่พัทยามีนสนใจเป็นอย่างมากเพราะนี้จะเป็นครั้งแรกที่เธอได้ไปเที่ยวกับเพื่อน ตั้งแต่มัธยมเธอก็ไม่เคยได้ทำอะไรโดยไม่มีพี่มีนาไปด้วยเลย เธอจึงตอบตกลงเพื่อนไป “รถออกวันศุกร์ 5โมงเย็นนะ” เพื่อนคนหนึ่งบอกเธอ

มีนกลับมาถึงบ้านตอนทุ่มครึ่งเห็นประตูห้องพี่สาวเปิดแง้มอยู่เลยเดินเข้าไปหา มีนาหันมาดูน้องสาวที่กลับบ้านดึกทั้งๆที่ไม่มีเรียนช่วงบ่าย มีนตอบกลับไปแค่กินข้าวกับเพื่อนแต่ความจริงเธอไปกินข้าวกับทัดเพื่อนหนุ่มที่แอบคุยกันมาซักพัก มีนาเล่าถึงสัมนาด่วนวันพุธนี้ให้มีนฟังและ

ฝากฝังให้เธอดูแลแม่แทน มีนก็เล่าเรื่องทริปของตัวเองให้ฟังเช่นกันบอกมีนาไว้ว่าเป็นทริปกับคณะไปวันศุกร์แต่เรื่องแม่ไม่ต้องเป็นห่วงเธอจะดูแลเอง

เช้าวันพุธเวลา05:47 น. ก๊อกๆๆ “มีนๆตื่นเร็วๆๆ” เสียงเคาะประตูดังและรัวจนทำให้มีนสะดุ้งรีบเดินมาเปิด มีนายืนอยู่หน้าตาตื่น “มีนแม่ไข้ขึ้นสูงมากแต่พี่ต้องไปแล้วเช้านี้หาอะไรให้แม่กินแล้วก็อย่าลืมเพิ่มอย่าลดไข้ให้แม่ด้วยนะ ถ้าอาการไม่ดีขึ้นให้โทรหาพี่แล้วถ้าแย่จริงๆเรียกรถพยาบาลเลย เบอร์อยู่ในสมุดตรงหัวเตียง” มีน “อ้าว นี้จะไปแล้วหรอ” มีนา “ใช่จะไปแล้วงานนี้พี่พลาดไม่ได้ ถ้าทุกอย่างออกมาดีพี่อาจจะได้บรรจุเป็นพนักงานประจำก็ได้ เราจะได้ไปเที่ยวฉลองกันซักที” มีนาแบกกระเป๋าใบโตเดินลงชั้นล่างไป มีนหันไปทางประตูห้องแม่ก่อนตัดสินใจกลับเข้าไปนอนในห้องของตัวเอง และแล้ววันนั้นมีนก็ต้องอยู่เฝ้าไข้แม่ทั้งวันไม่ได้ไปเรียน “แม่กินยาเสร็จก็นอนพักนะหนูจะลงไปดูทีวีข้างล่าง เดี๋ยวเสียงดังกวนแม่” แม่ “อืม” มีนเดินลงไปอยู่ด้านล่างทิ้งแม่ให้นอนพัก มีนาไปถึงที่รีสอร์ทก็โทรหาน้องทันทีเมื่อถามไถ่อาการแม่แล้วก็สบายใจขึ้น ก่อนเข้าฟังบรรยายเรื่องธุรกิจโฆษณาเป็นเวลากว่า3ชม.

มีนเผลอหลับไปตอนไหนไม่รู้แต่ตื่นขึ้นมาอีกทีก็มืดเสียแล้ว เธออุ่นโจ๊กกระป๋องยกไปให้แม่บนห้องแล้วเดินปิดประตูบ้านปิดหน้าต่าง ก่อนอาบน้ำก็แวะเข้ามาในห้องแม่จับหน้าผากวัดไข้ ตัวของแม่ยังคงร้อนอยู่แต่ดูสีหน้าดีขึ้นมากกว่าเมื่อตอนเช้าเธอปลุกแม่ขึ้นมาทานยาแล้วหยิบจานโจ๊กบนพื้นออกไป มีนลาเรียนอีกวันหนึ่งเพื่อดูแลแม่เพื่อนโทรมาหาบอกว่าทริปเลื่อนเป็น 4โมงครึ่งที่สถานีรถไฟเพราะมีเพื่อนกลัวว่าจะช้ากัน มีนตอบตกลง

เที่ยงวันศุกร์มีนเก็บของใช้ทั้งหลายลงกระเป๋าสะพาย แม่เดินเข้ามาในห้องถามว่าเธอจะไปไหน เธอก็ตอบแม่ไปว่าเป็นทริปกับทางคณะไม่ไปไม่ได้จริงๆแม่ไม่ได้ว่าอะไรถือแก้วน้ำเข้าห้องตัวเองไป มีนเก็บของเสร็จก็เดินลงมาชั้นล้างรอเวลาออก เธอโทรเรียกรถแท็กซี่ให้มารับตอน 15:30 น. มีนาโทรหาน้องบอกว่าตอนนี้รถบัสเกือบถึงบริษัทแล้วขอให้มีนรอก่อน มีนรับปากไปแต่ความจริงเธอกำลังจะออกจากบ้านแล้วนั้นเอง แท็กซี่มาถึงมีนเพียงตะโกนบอกแม่ว่า “ไปแล้วนะคะแม่พี่มีนากำลังกลับแล้วจะโทรมาหานะ” แล้วเธอก็ออกจากบ้านไป ที่สถานีรถไฟผู้คนขวักไขว่มีนเดินตรงไปที่กลุ่มเพื่อนทักทายกันหน้ายิ้มแย้ม เมื่อรถไฟมาทุกคนก็กรูกันขึ้นรถจับจองที่นั่งกัน

รถไฟวิ่งมาจนถึงพัทยาเพื่อนข้างๆปลุกให้มีนตื่นเพราะเสียงโทรศัพท์ของเธอดังหลายครั้ง มีนหามือถือพร้อมกับเดินตามเพื่อนไปหน้าจอขึ้น ‘Miss Call by P’Meena 9 ‘ เธอจึงรีบโทรกลับทันที “พี่มีนามีอะไรขอโทษเราหลับไปน่ะ” มีนา “มีนแกออกไปเมื่อไหร่รู้ไหมว่าแม่ล้มตกบันได” หัวใจของมีนเต้นแรงเธอยืนนิ่งอยู่นาน “ถ้าพี่ฝากให้ทำอย่างอื่นแล้วแกพลาดมันจะไม่น่าเสียใจเท่า

แกทิ้งแม่ไว้แบบนี้เลยนะ" มีน "พี่.." "ไม่ต้องพูด แกจะทำอะไรก็ทำ" มีนาวางสายไปมีนตกใจกับเรื่องแม่และคำพูดจากพี่สาวยืนค้างอยู่กับที่จนเพื่อนต้องเดินกลับมาตาม มีนน้ำตาคลอเบ้าไม่พูดอะไร เพื่อนของเธอตกใจถามว่าเกิดอะไรขึ้นมีนยืนตั้งสติก่อนเล่าให้เพื่อนฟังว่าแม่เธอตกบันไดและทั้งหมดเป็นความผิดของเธอ

หลังจากผ่านไป3วันเธอกลับมาถึงกรุงเทพฯแต่ใจไม่กล้าโทรหามีนา เพื่อนพาเธอไปส่งที่โรงพยาบาลที่แม่เธออยู่มีนเดินมาถึงหน้าห้อง ก่อนเคาะประตูเบาๆมีนาเปิดประตูออกมาชะงักเล็กน้อยตอนเห็นหน้าน้อง "กลับมาแล้วหรอ" มีนน้ำตาคลอ "ค่ะ" เสียงของมีนสั่นมีนาเดินเข้าไปกอดน้องทันทมีนาปลอบน้องอยู่นาน ก่อนเล่าเรื่องบางอย่างให้มีนฟังว่าก่อนหน้านี้ที่แม่เคยเข้าโรงพยาบาลครั้งแรกตัวมีนาเองอยู่ปี2 และทำให้แม่หนักใจมากเพราะทำกิจกรรมหลายอย่างกลับบ้านดึกดื่นแม่จึงต้องเหนื่อยซ้ำซากกับเธอ จนวันนึงแม่ล้มที่ห้องน้ำและเป็นภาพเดียวกับที่เธอเผชิญเมื่อ2วันก่อนมันทำให้เธอสติแตกแล้วเมื่อโทรหาน้องไม่ได้ยิ่งตกใจมากขึ้นกว่าเดิม เธอจึงระบายความโกรธตัวเองไปพอกลับมาคิดดีๆเธอกลับต้องโทษตัวเองที่ทิ้งแม่ทิ้งน้องไปแม้ว่างานนี้จะจำเป็นมากแค่ไหนแต่เมื่อแม่ป่วยมากก็ไม่ควรยกภาระให้กับน้อง ตัวมีนเองก็ขอโทษที่เอาแต่ใจไม่เคยช่วยอะไรมีนาเลยซ้ำยังเป็นเหมือนภาระไม่ให้ความสำคัญกับครอบครัว ทั้งมีนทั้งมีนาต่างเข้าใจกันและกันดีเลิกโทษตัวเองแล้วกลับเข้าไปหาแม่ หมอบอกว่าแม่อาการดีขึ้นมากยิ่งมาอยู่ในความดูแลของหมอใกล้ๆไข้ก็ลดและแผลที่ล้มก็ไม่เป็นอะไรมาก แม่เรียกทั้งสองไปนั่งใกล้ๆ "เหนื่อยไหมลูก" มีนากับมีนตอบพร้อมๆกัน "ไม่เลยค่ะแม่" ทั้งสามคนยิ้มให้แก่กัน ไม่ว่าจะปัญหาจะหนักหรือร้ายแรงแค่ไหนเรายังมีคนในครอบครัวที่จะเป็นกำลังซึ่งกันและกันไม่ทอดทิ้งกันและให้อภัยให้กันได้เสมอ

ดราฟที่ 2 :

มีนนั่งเขียนงานอยู่ที่โต๊ะหน้าทีวี มีนาเดินมานั่งข้างๆแล้วหยิบหนังสือของเธอขึ้นมาเปิดดู มีนหันไปมองแล้วสั่งให้มีนาวางหนังสือเธอลง มีนาไม่พอใจกระแนะกระแหนสิ่งที่มีนทำทั้งคู่เริ่มทะเลาะกันดังขึ้น แม่ที่คุยโทรศัพท์กับน้องสาวอยู่เดินเข้ามาแล้วสั่งให้ทั้งสองคนเงียบ วางโทรศัพท์แล้วต่อว่าลูกทั้งสองของตัวเองแล้วบอกข่าวว่าเธอกำลังจะไปต่างจังหวัดอาทิตย์หนึ่ง มีนากับมีนมองหน้ากันหลี่ตาส่งสายตาไม่พอใจกันและกัน แม่เรียกทั้งคู่แล้วแจกแจงหน้าที่ของแต่ละคนโดยเฉพาะเรื่องปลาทองสองตัวที่เธอรักเหมือนลูกฝากฝังปลาทั้งสองให้ลูกดูแล มีนากับมีนก็รับปากโดยไม่คิดว่าเป็นเรื่องธรรมดา แล้วก็ถึงวันที่แม่จากไป มีนาสั่งให้น้องทำความสะอาดบ้านขณะที่เธอออกไปสัมภาษย์งาน มีนหมั่นไส้พี่สาวที่คิดว่าสิ่งที่ตัวเองทำสำคัญที่สุดเธอเหน็บแนมกันไปมา และแช่ง

ขอให้ไม่ได้งานทำ มีนาหันมาต่อว่าและทับถมความล้มเหลวของน้องตั้งแต่เรื่องเรียนยันเรื่องการเป็นลูกที่ดี จนมีนคว้างหมอนบนโซฟาใส่มีนา มีนาทนไม่ได้แล้วออกจากบ้านไป มีนนั่งสงบสติอารมณ์ตัวเองก่อนเดินไปให้อาหารปลาทอง มีนากลับมาถึงบ้านมีนไม่อยู่ เธอโทรหาน้องก็ไม่รับสาย เธอเดินไปให้อาหารปลาระหว่างรอสายน้องอีกครั้งแต่ก็ไม่รับ มีนาหงุดหงิดแล้วก็ล้มเลิกที่จะตามหาน้องต่อเธอเดินไปหยิบน้ำจากตู้เย็นเดินขึ้นห้องนอนไป มีนอยู่กับเพื่อนที่คณะเพื่อทำงานกลุ่มจนเวลาเลยไปเกือยเที่ยงคืนมือถือที่แบตหมดก็ชาร์จจนเต็มทำให้เธอสามารถโทรออกได้ เธอคิดจะโทรหาพี่สาวแต่ก็ล้มเลิกเพราะขี้เกียจคุยด้วย เช้าวันต่อมามีนาเดินมาเคาะประตูห้องนอนมีนมีนเปิดประตู มีนาก็เหน็บแนมทันทีเรื่องเมื่อคืนและสั่งให้เธอไปรับผ้าที่รีดพร้อมทั้งอยู่บ้านก่อนที่เธอจะกลับ ไม่อย่างงั้นเธอจะหักเงินที่แม่ให้พิเศษเอาไว้ มีนเจ็บใจมากที่พี่สาวทำมาเป็นขู่เธอ มีนยืนให้อาหารปลาอีกไม่สังเกตุสีน้ำที่เริ่มขุ่นขึ้นเรื่อยๆ มีนาเฝ้าพูดถึงเรื่องบริษัทล่าสุดที่เธอไปสัมภาษย์ว่าเค้าชอบเธอมากแค่ไหนเธอจะต้องได้งานอย่างแน่นอน มีนนั่งฟังอยู่ได้ไม่นานก็เริ่มเรื่องอีกทะเลาะกันอีกระหว่างที่มีนกำลังพูดอยู่นั้นมีนาที่ยืนประจันหน้าเธออยู่สีหน้าก็เปลี่ยนไป สายตามีนามองไปยังตู้ปลาที่อยู่ติดกับผนังห้อง เธอเดินตรงเลยมีนไปจับตู้ปลาแล้วบ่นออกมา “เห้ยย” มีนเดินตามไปแล้วภาพที่เห็นคือปลาทองทั้งสองตัวหงายท้องอยู่บนผิวน้ำ เธอมองหน้ากับพี่สาวทั้งแล้วมีนาก็ว่ามีนทันที “แกดูแลแค่ปลายังทำไม่ได้” มีนมองค้อนมีนาทันทีที่มาโทษเธอฝ่ายเดียว “ชั้นเหนื่อยทุกวันออกไปหางานทำแกเข้าใจไหม” ทั้งสองเถียงกันซักพักก็หาทางออกเรื่องปลากัน มีนาตัดสินใจให้ทั้งคู่หาปลามาคืนกันคนละตัวมีนตกลง มีนามองว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเล็กเรื่องใหญ่สำหรับเธอตอนนี้คือการได้ตอบรับเข้าทำงานแห่งนี้ แต่ตรงข้ามกับมีนที่พยายามหาปลามาให้ได้ วันสุดท้ายแม่กำลังกลับมาแต่เธอยังไม่ได้ปลาและถูกสบประมาทจากพี่ ในตู้ปลาเดิมมีปลาทองตัวใหญ่คล้ายของแม่ว่ายอยู่ เธอรู้สึกสะอึกเล็กน้อยที่พี่ดูไม่ต้องพยายามอะไรมากก็ได้ปลามาได้ พี่บอกให้เธอไปทำอย่างอื่นเธอจะจัดการกับปัญหาที่เธอก่อขึ้นมาเอง เธอยอมไม่ได้เธอโวยวายพี่เสียงดังเดินทางไปไกลเพราะปลาของแม่เธอนั้นเป็นพันธ์ดีหายากและเลี้ยงมานานพอสมควร เธอตัดสินใจขายของๆเธอและเบิกเงินเดือนล่วงหน้าในธนาคารมาซื้อปลาตัวใหม่พันธุ์ดีและราคาแพงมาเพื่อให้ชนะพี่สาว เธอถือถุงปลาตัวนี้กลับมาบ้านด้วยความภูมิใจเธอเธออวดปลาราคาแสนแพงแต่สิ่งที่ได้กลับมาเป็นเพียงการสบประมาทและการรื้อฟื้นสิ่งพลาดๆที่เธอเคยทำว่าสิ่งที่ตอกย้ำว่าเธอไม่ได้เรื่องแค่ไหนนอกจากจะเหนื่อยกายเหนื่อยใจแล้วยังต้องสูญเสียเงินและอะไรมากมายอีก แม่กลับมาถึงบ้านเดินเข้ามาถามไถ่ลูกทั้งสองที่ยืนเถียงกันอยู่ เธอถามว่าเกิดอะไรขึ้นและซักแล้วซักอีกจนมีนาพูดออกมา “ปลาของแม่มันตายไปแล้วหนูกับมีนเลยไปหามาคืนให้” แม่ “เรื่องแค่นี้เอง แกสองคนถึงกับต้องทะเลาะกันเลย

หรอ" มีนกับมีนายืนอึ้งกับสิ่งที่แม่พูด สิ่งที่พวกเธอทำมาทั้งหมดดูสูญเปล่าแต่คำๆนี้กลับปลดล็อกสิ่งที่อยู่ในใจมานาน ว่าที่พวกเธอทำกันอยู่มันเป็นแค่เรื่องเล็กๆจริงๆด้วย

สิ่งที่ต่างกันระหว่าง ดราฟ 1 และ ดราฟ 2 คือ การเปลี่ยนเนื้อเรื่องใหม่ทั้งหมดโดยตั้งข้อกำหนดใหม่เผื่อความน่าสนใจคือ 1 ตัดความดราม่าของชีวิตจริงลงโดยยึดเรื่องความเป็นจริงมากขึ้นด้วยการค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตของครอบครัวในยุคปัจจุบัน 2 กำหนดเส้นเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบใหม่เพื่อกระชับเนื้อหาและเพื่อเน้นจุดประสงค์ที่ต้องการบอกเล่า 3 เพื่อสร้างความแปลกใหม่ให้กับเนื้อเรื่องที่ยังไม่เคยเกิดขึ้น แต่เรื่องใหม่นั้นยังคงตัวละครทั้งสามตัวเอาไว้ นั้นคือแม่ พี่สาวและน้องสาว โดยดราฟ 1 นั้นให้พี่สาวและน้องสาวเป็นตัวเล่าเรื่อง โดยเนื้อเรื่องจะแบ่งเป็นสองส่วนคือส่วนของน้องสาวที่เพิ่งก้าวเข้าสู่โลของมหาวิทยาลัยและพยายามเข้ากับโลกใหม่เพื่อนใหม่การใช้ชีวิตใหม่ๆโดยหลงลืมครอบครัวไป จนทำให้พี่สาวซึ่งผ่านชีวิตวันเรียนมาแล้วพยายามที่จะดึงให้น้องกลับมาในครอบครัวโดยที่ตัวเองก็ต้องรับผิดชอบในการหางานทำเพื่อสร้างอนาคตและโดยเฉพาะเพื่อเอาใจแม่เช่นกันและสุดท้ายคือแม่ซึ่งเป็นตัวละครที่มากำหนดเรื่องเป็นจุดพลิกผันของเรื่องนั้นเอง ส่วนดราฟที่2นั้นคือการกระชับเรื่องโดยให้พี่สาวและน้องสาวเป็นตัวดำเนินเรื่องอยู่ แต่เปลี่ยนเนื้อหาของเรื่องทั้งหมดให้แม่เป็นตัวเปิดเรื่องและกลับมาจบเรื่องทั้งหมดโดยปล่อยให้ลูกทั้งสองอยู่บ้านกันตามลำพังด้วยความ และสุดท้ายก็พัฒนาเป็นดราฟไฟนอลด้วยการเน้นความสำคัญของตัวละครหนึ่งเป็นหลักนั้นก็คือ พี่สาวนั้นเองเพื่อทำให้เรื่องน่าสนใจมากขึ้นและทำให้จุดประสงค์หลักถูกให้ความสำคัญจนสามารถส่งต่อถึงคนดูได้อย่างครบถ้วน

3.4 โครงเรื่อง (Treatment)

มีนานั่งอยู่ที่ห้องรับแขกสายตาจดจ่ออยู่กับหน้าจอคอมบนตัก เสียงทีวีด้านหน้าดังคลอไปกับเสียงกดแป้นพิมพ์และเสียงพัดลมที่ส่ายไปมา ผสมกับเสียงดังตึงตังจากมีนที่เพิ่งตื่นนอนเธอยังคงสวมเสื้อยืดกางเกงขาสั้นเดินลงมาเปิดประตูตู้เย็นหยิบขวดน้ำเปล่าออกมาดื่มก่อนเดินมานั่งข้างๆพี่สาวสายตาก็เหลือบไปมองหนังสือบนโต๊ะ มีนหยิบหนังสือเล่มนั้นที่วางกองอยู่กับกระดาษหลายแผ่นขึ้นมาพลิกดูทั้งปกหน้าปกหลังก่อนใช้นิ้วกรีดดูหน้ากระดาษแต่ละหน้าอย่างเร็วเกิดเป็นเสียงดังมีนเหล่ตามองตามมือเล็กน้อยก่อนที่หนังสือจะหล่นจากมือตกลงไปยังพื้น มีนก้มลงหยิบแต่ไม่ทันมีนาที่ปิดหน้าจอคอมก้มลงแย้งจากมือของเธอ มีนไม่พอใจต่อว่าพี่สาวที่ทำเกินไปแต่มีนาไม่

สนใจเธอจึงหยิบนิตยสารบนโต๊ะด้านหน้าขึ้นมาพลิกอย่างเร็วสร้างเสียงกระดาษกระทบกันดังขึ้นก่อกวน มีนาหยุดมือที่กำลังพิมพ์งานอยู่แล้วหันไปมองมีนที่ตั้งหน้าตั้งตาพลิกหน้านิตยสารไปเรื่อยๆ มีนาจึงวางมือลุกเดินหนีไปเมื่อมีนาไปมีนจึงได้โอกาสหยิบหนังสือเล่มที่สนใจเล่มเดิมกลับมาดูแต่เมื่อดูไปได้พักหนึ่งมีนาก็กลับมาพร้อมกระชากหนังสือเล่มนั้นออกทั้งคู่จึงเกิดปากเสียงกันยกใหญ่ เสียงทั้งคู่ดังลั่นไปถึงแม่ที่อยู่ในครัวจนเธอต้องรีบเดินออกมาห้ามโบกไม้โบกมือไปมาให้ทั้งคู่เงียบเสียงลงเพราะเธอคุยกับน้าสาวไม่รู้เรื่องขณะที่ทั้งสองก็เลื่อนตัวออกห่างจากอีกฝ่ายมากขึ้นเช่นกันแม่ค่อยๆเดินเข้ามาใกล้ทั้งคู่เรื่อยๆจนมานั่งระหว่างกลางลูกทั้งสอง เธอวางสายจากน้องสาวแล้วก็เริ่มต่อว่าลูกสองคนทันทีพร้อมทั้งบอกว่าเธอจะไม่อยู่ไปเยี่ยมคุณตาที่ต่างจังหวัดโดยไม่พาทั้งคู่ไปด้วย ทั้งคู่รับปากว่าจะดูแลบ้านและกันและกันเป็นอย่างดี

วันต่อมามีนาตื่นแต่เช้ามาเก็บห้องนอนและพิมพ์ใบสมัครงาน เสียงแช็ทเฟสบุ๊คดังขึ้นเป็นข้อความจากเพื่อนสนิทสมัยมหาลัยส่งมาชวนให้เธอไปเที่ยวด้วย แต่เธอปฏิเสธเพราะต้องอยู่ดูแลน้องและพรุ่งนี้ต้องไปสัมภาษณ์งาน เพื่อนบอกว่าเธอมีชีวิตที่น่าเบื่อมากทำให้เธอรู้สึกว่าตัวเองเป็นแบบนั้นจริงๆ เธอออกจากห้องเตรียมปลุกมีนที่ยังนอนไม่ยอมตื่นก่อนไปซักผ้าตากผ้าที่หลังบ้าน มีนาเดินกลับเข้ามาในบ้านมีนาสั่งให้มีเอาผ้าของตนไปซักให้เรียบร้อย มีนปฏิเสธเพราะเดี๋ยวจะต้องออกไปข้างนอกกับเพื่อนและขี้เกียจมีนายังคงย้ำให้เธอเอาผ้าไปซักด้วยความรำคาญมีนจึงลุกเดินกระทืบเท้าหนีขึ้นห้องไป มีนโทรบอกให้เพื่อนขับรถมารับเธอออกไปข้างนอกเมื่อเพื่อนใกล้จะถึง ไ ม่นานเธอก็กลับลงมาพร้อมตะกร้าใบใหญ่แล้วขว้างผ้าใส่หน้ามีนาอย่างแรงแล้ววิ่งหนีออกจากบ้านพร้อมรองเท้าในมือ มีนาตะโกนเรียกวิ่งตามไปติดๆแต่ไม่ทันมีนวิ่งขึ้นรถเพื่อนไปแล้ว เธอกลับเข้ามาในบ้านมองดูเสื้อผ้าสกปรกของน้องที่กระจายบนโซฟาแล้วถอนหายใจเดินเก็บทีละชิ้นๆ

มีนามองตัวเองในกระจกพร้อมกระชับเสื้อเชิร์ตที่ใส่ให้เรียบร้อยหยิบกระเป๋าถือและเสื้อสูทเดินลงมาบ้านชั้นล่าง มีนมองปลาทองสองตัวที่ว่ายวนไปมาในตู้ข้างโซฟาก่อนเอานิ้วจิ้มลงไปในน้ำแล้ววนไปมาก่อนเทอาหารลงไป ปลาทั้งคู่ก็ว่ายเข้ามาวนตอดอาหารกินจนหมดเธอจึงเทอาหารลงไปอีกก่อนเอานิ้วจิ้มลงไปในน้ำ ไ ล่ให้ถูกตัวปลา มีนาเดินลงมาจากด้านบนเห็นเอามือจิ้มลงไปในน้ำก็ทักขึ้น มีนชักมือออกมาเมื่อโดนว่าแล้วลดตัวลงมานั่งบนโซฟา มีนาเดินไปยังโต๊ะกินข้าวแล้วดึงเอกสารในซองออกมาอ่านซ้ำกระดาษในมือมีรอยยับเล็กน้อย มีนมองนาฬิกาก่อนเดินจากหน้าทีวีมานั่งตรงข้ามบอกให้มีนาไปส่งตนที่คณะเหมือนที่แม่เคยทำเพราะเธอมีเรียนตอนบ่าย แต่มีนามีสัมภาษณ์งานตอน 10 โมงจึงไปไม่ได้ มีนต่อว่าคิดว่าพี่สาวจะให้เธอไปแท็กซี่เองคนเดียวมีนาคิดชักพักจึงสั่งให้มีนไปแต่งตัวเพราะเธอจะไปส่งมีนเลยตอนนี้ มีนปฏิเสธเถียงพี่ไปมาสุดท้ายมีนาก็ชนะ

ระหว่างทางทั้งคู่ไม่พูดอะไรกันซักคำจนมีนลงจากรถไป มีนาขับต่อมาจนถึงบริษัทที่ต้องมาสัมภาษณ์เธอเข้าตึกไปด้วยใจระทึก เธอถูกพาไปนั่งรอที่หนึ่งและไเดินไปอีกที่หนึ่งจนเวลาร่วงเลยไปเกือบ 11 โมง เธอก็ได้เข้าสัมภาษ บรรยากาศภายในห้องตึงเครียดจนเธอหายใจไม่ทั่วท้องมือประสานบนตักพร้อมมองผู้สัมภาษณ์เบื้องหน้า เธอคุยกับเค้าถึงความประสงค์ในการเข้าทำงานและความต้องการของแม่สุดท้ายเธอก็กลับออกมาพร้อมความไม่มั่นใจ

มีนาเดินเข้ามาในบ้านวางกระเป๋าถือและกุญแจรถบนโต๊ะแล้วทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ ตาเหม่อลอยมองออกไปนอกหน้าต่างเธอหยิบมือถือออกมาดูเวลาก่อนกดโทรออกไปหามีน มีนาหนีบโทรศัพท์ไว้ระหว่างหูแล้วเดินไปยังประตูหน้าห้องรับแขก เสียงรอสายคลอไปกับเสียงอ็อกซิเจนที่ดังอยู่ตรงหน้าผ่านไปนานเท่าไหร่มีนก็ยังไม่รับ เธอกดวางโทรศัพท์แล้วโยนลงบนโซฟาหันหน้าไปมองตู้ปลาก่อนหยิบขวดอาหารออกมาให้ปลาแต่แล้วเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นมีนาดีใจรีบหันไปอย่างเร็วจนชนเข้ากับตู้เธอจับตู้เอาไว้แล้วคว้ามือถือมากดรับ แต่ปรากฏว่าปลายสายกลับเป็นแม่เธอค่อยๆนั่งลงบนโซฟาแล้วตอบคำถามของแม่ทีละข้อๆ ระหว่างนั้นมีนกำลังกลับจากการทำงานกลุ่มกับเพื่อนมือถือเธอก็ดังขึ้นอีกครั้งมีนล้วงกระเป๋าด้วยความหงุดหงิดเธอควานหลายครั้งกว่าจะพบแต่เมื่อเห็นชื่อที่โทรมาก็ต้องตกใจ ยังไม่ทันจะเอามือถือแนบหูเสียงแม่ก็ดังทะลุออกมาต่อว่าที่เธอกลับบ้านช้ามีนรีบแก้ตัวเสียงดัง มีนไขกุญแจเข้าบ้านช้าๆในบ้านมืดสนิทเธอค่อยๆเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นบน มีนาที่รอน้องอยู่ค่อยๆปิดประตูลงอุ่นใจที่น้องกลับมาอย่างปลอดภัย

มีนนั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะกินข้าว มีนาเพิ่งกลับเข้ามาหลังจากที่ไปซื้อของใช้ที่หมดไปเธอเข้ามาเก็บจานข้าวเหลือของน้องไปล้างแล้วกลับมานั่งรื้อของออกมาดูทีละชิ้น มีนถามเรื่องการไปสัมภาษณ์งานของเธอซึ่งจี้ใจเธอเพราะเธอไม่มั่นใจว่าจะได้เลย เธอไม่ตอบและกวนน้องมีนจึงต่อว่าว่าไม่อยากมีพี่แบบเธอ มีนาพยายามทำหลายอย่างให้มาโดยตลอดจึงโกรธและเดินหนีไปนั่งข้างๆตู้ปลา เธอสังเกตุเห็นน้ำในตู้ที่ส่งกลิ่นเน่าออกมาเธอจึงเลื่อนตัวเข้าไปใกล้ดูจนแน่ใจว่าน้ำในตู้นั้นเริ่มเน่าจริงๆจึงหันไปสั่งมีนให้มาทำความสะอาด มีนได้ยินอย่างนั้นก็โวยวายทันทีแต่สุดท้ายเธอก็ต้องทำเพราะแพ้ให้กับคำท้าทายของพี่สาวตน

มีนากับมีนยืนมองดูปลาสองตัวนอนลอยอยู่เหนือน้ำก่อนมองหน้ากันนิ่ง มีนาพูดถึงการล้างตู้ของมีนเมื่อวานทำให้มีนรู้ว่ามีนากำลังจะโทษตนจึงหันไปต่อว่าขัดคอ ทั้งคู่ยืนเถียงซักพักกันก่อนที่มีนาจะตัดบทว่าทั้งสองควรจะไปซื้อปลามาคืนแม่เพราะปลานี้เป็นปลาที่เลี้ยงมาตั้งแต่พ่อตายแม่รักพวกมันมาก มีนตัดบทขึ้นว่าเธอจะรับผิดชอบเองแล้วเดินจากไปทิ้งมีนายืนงงอยู่ตรงนั้น

มีนนั่งรถแท็กซี่ไปถึงก็เดินตรงไปที่โซนสัตว์เลี้ยงและเมื่อเดินวนไปมาอยู่นานก็เจอร้านขายปลาเรียงติดกันอยู่4ร้าน เธอเดินวนดูแต่ละร้านอย่างถี่ถ้วนก็ไม่เจอปลาที่ถูกใจจนมาถึงร้านสุดท้าย เธอก็พบกับปลาที่เธอคาดหวัง ปลาตัวนี้มีสีสดสวยและตัวใหญ่กว่าปลาของแม่หลายเท่ามีนชี้ไปที่ตัวนี้ทันทีพนักงานร้านเดินออกมามองๆก็ถามไถ่และบอกราคา แต่หลังจากได้ยินราคาของปลานั้นมีนก็ถึงกับต้องเงียบเพราะมันมากกว่าที่เธอคิดไว้เช่นกัน มีนได้แต่หันไปยิ้มๆให้พนักงานแล้วเดินออกจากร้านมาเธอเปิดกระเป๋าตังค์หยิบแบงค์ร้อยออกมาจ่ายค่าแท็กซี่หลังจากถึงบ้านในกระเป๋าที่มีแบงค์ร้อยอยู่เพียง4ใบ หลังจากนั้นก็เดินเข้าบ้านมาทิ้งตัวลงบนโซฟาเสียงอ็อกซิเจนดังจนมีนหันไปมองเหมือนเคยแต่ครั้งนี้กลับมีปลาตัวหนึ่งว่ายวนอยู่ มีนตรงเข้าไปหามีนาพร้อมว่าทันทีที่มีนาซื้อปลามาตัดหน้าทั้งๆที่ตนจะรับผิดชอบเองทำเหมือนไม่ไหวใจกันเธออารมณ์เสียมาไม่รอคำตอบอะไรเดินหนีไปทันที่ จนมีนาไม่อาจได้ถามไถ่อะไรซักคำ

มีนชะโงกดูมีนาที่ตากผ้าอยู่ที่หลังบ้านก่อนหันไปค้นลิ้นชักในห้องของแม่ เมื่อพลิกเศษกระดาษรูปภาพต่างๆก็พบกับเงินพับหนึ่ง เธอหยิบแบงค์พันออกมาสองใบแล้วค่อยๆย่องลงมาชั้นล่างออกจากบ้านไปไม่ให้มีนารู้ เวลาผ่านไปจนเย็นมีนก็กลับมามีนารีบต่อว่าทันที มีนาสังเกตุเห็นถุงปลาในมือของมีนจึงรีบเร่งเข้าไปดูปรากฏว่าปลาที่มีนซื้อมานั้นมีขนาดใหญ่และดูราคาแพง เมื่อซักไปมาก็ทำให้มีนารู้ว่าน้องได้ขโมยเงินที่แม่ฝากไว้ไปซื้อปลามา มีนาไม่รอช้าก็ดุว่าน้องตามเคยแต่ครั้งนี้มีนกลับตอบด้วยความรู้สึกลึกๆที่เธอมี เธอรู้สึกว่าไม่ว่าเธอจะทำอะไรก็ผิดไปเสียทุกอย่างจนเธอรู้สึกว่าเธอไม่น่าเกิดมาเลย มีนารับรู้ความอัดอั้นนี้โดยที่ตนก็ทำอะไรไม่ได้เช่นกันเพียงแค่เธอต้องการทำหน้าที่เป็นพี่สาวที่ดีและลูกที่ดีกลับทำให้น้องต้องรู้สึกมาเช่นนี้ แต่ระหว่างนั้นเองแม่ก็กลับมาเสียก่อน แม่เข้าบ้านมาและรับรู้ถึงบรรยากาศที่ผิดปกติมีนคิดที่จะสารภาพกับเรื่องทั้งหมด มีนากลัวว่าน้องจะถูกว่าและเรื่องจะบานปลายเลยสารภาพเรื่องของตัวเองให้แม่ฟังแทน สิ่งที่เธอเล่าคือเรื่องที่เธอไม่ได้รับเข้าทำงานในบริษัทที่แม่หมายมั่นไว้ นอกจากแม่ที่ผิดหวังแล้วมีนเองก็ยังตกใจกับเรื่องที่พี่ต้องทนทุกข์เช่นกัน แม่ปลอบใจมีนาแล้วขอตัวขึ้นห้องไปมีนและมีนาได้นั่งคุยกันกับเรื่องที่ผ่านมาทั้งคู่ก็เข้าใจกันมากขึ้น

3.5 บทภาพยนตร์ (Screen play)

ฉาก 1 : แม่ไม่อยู่

ภายใน / กลางวัน / ห้องรับแขก

มีนานั่งพิมพ์ใบสมัครงานอยู่ที่ห้องรับแขกขณะที่มีนเดินลงมาจากห้องและหยิบหนังสือของมีนาไปดู มีนพลิกไปมาจนหนังสือล่วงลงไปอยู่ที่พื้นมีนาจึงแย่งคืนมาและต่อว่า ทั้งคู่เถียงกันเสียงดังจนแม่ที่คุยโทรศัพท์อยู่ในครัวต้องออกมาเตือน แม่บอกทั้งคู่ว่าจะไม่อยู่สี่วันเพื่อไปเยี่ยมคุณตาที่ป่วยทั้งคู่ต้องอยู่บ้านกันเองสองคน

มีนเข้ามานั่งหยิบหนังสือของมีนขึ้นมาพลิกดูไปมาก่อนจะทำหล่น มีนาแย่งหยิบขึ้นมาจากพื้นแล้ววางกระแทกอีกข้างของตัว

มีน

“อะไรจะขนาดนั้น”

มีนา

“แกหยิบอะไรก็พังไปหมด”

มีนเอานิตยาสารขึ้นมาพลิกไปพลิกมาเสียงดังยื่นมือเข้าไปใกล้มีนา มีนามองมีนก่อนพับหน้าจอคอมแล้วเดินหนีไป มีนหยิบหนังสือเล่มเดิมขึ้นมาดู มีนาเดินกลับมาแล้วกระชากออกจากมือทันที

มีน

“โอย ทำบ้าอะไร”

มีนา

“ก็ฉันไม่อยากให้แกมายุ่งกับของๆฉันหนิ”

มีน

“ของๆแกที่ไหน นี้แม่ซื้อมา”

มีนา

“ก็แม่ซื้อมาให้ฉันก็ต้องเป็นของๆฉัน”

มีน

“ไม่สนอะ”

มีนกระชากหนังสือกลับ ทั้งคู่ยื้อแย่งกันไปมา จนแม่เดินออกมาจากในครัว

แม่

“นี่ทั้งสองคนเบาๆหน่อย ค่ะๆได้ค่ะ”

มีนา

“นี้สองคนทะเลาะกันอยู่ได้เป็นพี่น้องกันรักกันซักวันได้ไหมฮะ เดี๋ยวแม่ก็จะไม่อยู่ไปเยี่ยมคุณตาซักสี่วันนะ”

มีน

“คุณตาเป็นอะไรคะ”

แม่

“ยังไม่แน่ใจ แต่เธอสองคนไม่ได้ไปนะอยู่เฝ้าบ้าน”

มีนา

“หนูดูแลน้องเองค่ะไม่ต้องห่วง”

ฉาก 2 :ซักผ้า

ภายใน / กลางวัน / ห้องรับแขก

มีนานั่งพิมพ์Resumeอยู่ในห้องนอนหลังจากเก็บห้องมาตั้งแต่เช้า เพื่อนคนหนึ่งทักมาให้ไปเที่ยวด้วยแต่เธอปฏิเสธเพราะต้องดูแลน้องจึงถูกเพื่อนว่า ทำให้เธอรู้สึกเสียใจ / หลังจากแม่ไปมีนาก็จัดการงานบ้านอะไรเสร็จสับพร้อมสั่งให้มีนเอาผ้าของตัวเองไปซักแต่มีนอิดออดเพราะจะออกไป

ข้างนอกกับเพื่อน มีนาเซ้าซี้สั่งมีนหลายครั้งจนมีนทนไม่ได้เมื่อแน่ใจว่าเพื่อนใกล้จะมารับตนจึงรีบเปลี่ยนชุดพร้อมหยิบตะกร้าผ้าลงมาจากห้องแล้วปาผ้าใส่มีนาอย่างแรง ก่อนวิ่งหนีออกจากบ้านไป มีนาหลังจากไล่ตามไม่ทันก็กลับมามองสภาพผ้าที่กระจายอยู่บนโซฟาแล้วจำใจเก็บผ้าทั้งหมดไปจัดการซักให้น้อง

มีนานั่งพิมพ์ใบResumeอยู่บนเตียง ก่อนเสียงทักแช็ทจากเพื่อนจะดังขึ้น

เพื่อน

'ไปงานวันเกิดอ้อมกัน'

มีนา

'ไปไม่ได้น้องอยู่บ้านคนเดียวรับปากแม่จะดูแลน้องแล้ว'

เพื่อน

'น้องโตแล้วนะ ไม่เป็นไรพรุ่งนี้งานที่คณะกลับมาป่ะ'

มีนา

'ไปไม่ได้มีสัมภาษณ์งาน แม่อยากให้เข้าที่นี้มาก'

เพื่อน

'โอ้ย มีนาชีวิตแกทำไมน่าเบื่อแบบนี้วะ'

มีนาเดินมาเคาะปลุกมีนก่อนจะไปซักผ้าตากผ้าที่หลังบ้าน เธอเดินเข้าบ้านมาพบมีนที่นั่งดูทีวีอยู่

มีนา

"มีนเดี๋ยวเอาผ้าไปซักด้วยนะ"

มีน

“เดี๋ยวก่อน”

มีนา

“เอาลงมาซักเลย”

มีน

“อืมเดี๋ยวก่อน เดี๋ยวจะออกไปข้างนอกกับเพื่อน”

มีนา

“ไปกี่โมง เอามาซักตอนนี้ก็ทันไปเอามาเลยๆ”

มีน

“เออ รู้แล้วบอกว่าเดี๋ยวก่อนไง”

มีนา

“เดี๋ยวแล้วเมื่อไหร่จะได้ทำ แกก็อย่างเนี้ยตลอดเดี่ยวแม่ก็ต้องมาทำให้”

มีน

“คือจะเอาตอนนี้ใช่ปะ”

มีนา

“ใช่”

มีนโยนมือถือลงบนโซฟา ลุกขึ้นเดินวิ่งขึ้นบันไดไปเปลี่ยนเสื้อผ้าและโทรตามให้เพื่อนมารับ เมื่อเพื่อนใกล้มาถึงเธอก็หยิบตะกร้าผ้าแล้ววิ่งลงมาชั้นล่าง

มีน

“อะ อยากซักมากใช่ไหม เอาไปซักให้หมดเลยไป”

มีนปาผ้าในตะกร้าใส่หน้ามีนาก่อนวิ่งหยิบรองเท้าแล้วออกนอกบ้านไป มีนาร้องเสียงดังแล้วไล่ตามแต่ไม่ทัน มีนขึ้นรถไปเสียก่อนมีนาเลยเดินกลับเข้ามาพร้อมมองไปรอบๆ ผ้ากระจัดกระจายอยู่ตามโซฟาก่อนเดินเข้าไปเก็บทีละชิ้นๆ

ฉาก 3 :ปลาของแม่

ภายใน / กลางวัน / ห้องรับแขก

มีนาแต่งตัวเพื่อไปสัมภาษงานเสร็จก็เดินลงมาชั้นล่าง มีนเดินมานั่งตรงข้ามพร้อมบอกให้พี่สาวไปส่งเธอที่คณะตอนบ่ายแต่มีนาปฏิเสธเพราะมีสัมภาษณ์งานตอนสิบโมง มีนต่อว่ามีนาที่จะปล่อยให้เธอไปเองมีนาจึงจะไปส่งแต่ต้องไปตอนนั้น มีนเถียงมีนาอยู่ซักพักก็แพ้จึงจำใจไปพร้อมๆพี่เลย หลังจากส่งมีนมีนาก็ไปต่อจนถึงอาคารบริษัทที่จะไปทำการสัมภาษณ์ เธอสัมภาษณ์งานอยู่ซักพักก็กลับออกมาด้วยความผิดหวัง

มีน

“เดี๋ยวไปส่งที่คณะหน่อยมีนมีเรียนบ่าย”

มีนา

“แต่เรามีสัมภาษณ์งานตอนสิบโมง ”

มีน

“แล้วจะให้ไปแท็กซี่คนเดียวหรอ”

มีนา

“ถ้างั้นก็ไปตอนนี้เลยไปแต่งตัวไป”

มีน

“แค่สัมภาษณ์ขอเลื่อนเค้าไม่ได้หรอ”

มีนา

“นี้แยกแยะหน่อยอะไรสำคัญอะไรไม่สำคัญ”

มีน

“จ๊ึ”

มีนา

“บอกให้ไปแต่งตัวไง”

มีนาไปส่งมีนที่คณะต่างคนต่างไม่พูดจาอะไรกันตลอดทาง มีนาขับต่อมาจนถึงบริษัทที่มีนัดมาสัมภาษณ์งานเมื่อเสร็จเธอก็กลับบ้าน ตกเย็นมีนากลับมารอมีนที่บ้านแต่โทรหามีนเท่าไหร่ก็ไม่ยอมรับสายซักครั้ง

มีนา

“ฮัลโหลมีน อ่าวว่าไงคะแม่”

จนแม่โทรเข้ามาแทนเมื่อแม่รู้เรื่องเค้าจึงโทรไปต่อว่ามีนทันที

มีน

“ฮัลโหลแม่ว่าไง โอ้ยยกำลังกลับแล้วหนูดูแลตัวเองได้น่ะ”

ฉาก 4 :น้ำเน่า

ภายใน / กลางวัน / ห้องรับแขก

มีนาออกไปซื้อของใช้ในบ้านข้างนอก มีนนั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะกินข้าว เมื่อมีนากลับมามีนก็ถามถึงเรื่องเมื่อคืนมีนถามกลับเรื่องสัมภาษณ์งานมีนพูดไม่เข้าหูจนมีนาโกรธ เลยเดินหนีออกไปก่อนพบว่าน้ำในตู้ปลาเริ่มเน่าก็สั่งให้น้องไปเปลี่ยน มีนก็ยอมด้วยความจำใจ

มีนา

“เมื่อวานกลับมากี่โมง”

มีน

“ดึกๆ”

มีนา

“ดึกๆกี่โมง”

มีน

“ไม่รู้ เออเรื่องสัมภาษณ์งานเป็นไง”

มีนา

“ไม่ใช่เรื่องของแก”

มีน

“นี้ถามดีๆนะ”

มีนา

“รู้แค่ว่าฉันทำดีที่สุดแล้วก็พอ”

มีน

“มีงานทำก็ดี จะได้รู้จักโตไม่โทรไปฟ้องแม่เรื่องคนอื่น”

มีนา

“ก็แม่เค้าโทรมาถาม”

มีน

“ไม่น่ามีพี่แบบแกเลย”

มีนา

“ก็เหมือนกันนั้นแหละ น้องไม่ได้เรื่องๆอย่างแกฉันไม่อยากมีหรอก”

มีนาเดินหนีไปที่ห้องรับแขกก่อนหันไปมองตู้ปลา

มีนา

“นี้มีนน้ำในตู้ปลามันขุ่นแล้วนะตอนแม่อยู่ไม่เห็นขุ่นขนาดนี้”

มีน

“พี่ก็เปลี่ยนสิ”

มีนา

“ฉันไม่ว่าง”

มีน

“ไม่ว่างอะไร วันๆก็ไม่เห็นจะทำอะไรเลย หนูไม่ว่างทำเอง”

มีนา

“ฉันบอกให้ทำอะไรแกก็ทำเถอะน่ะ “

มีน

“เรื่องแค่นี้ทำไมต้องดุด้วย”

มีนา

“หรือว่าเรื่องแค่นี้แกทำไม่ได้”

มีน

“เออๆๆๆๆ ก็ได้ๆๆ”

ฉาก 5 :ปลาแม่ตาย

ภายใน / กลางวัน / ห้องรับแขก

ทั้งคู่ยืนดูปลาในตู้ที่ลอยตายอยู่เหนือน้ำ ทั้งสองต่างโทษกันไปมาสุดท้ายมีนาก็ออกความคิดเห็นให้ไปซื้อปลามาคืนด้วยกันแต่มีนปฏิเสธเพราะคิดที่จะรับผิดชอบทุกอย่างเอง

มีนา

"เมื่อวานแกล้างตู้ปลายังไงปลาตายหมดเลย"

มีน

"อย่ามาโทษกันได้ปะ เก่งมากทำไมไม่ทำเองล่ะ"

มีนา

"เออๆๆ ก็ผิดด้วยกันทั้งคู่แหละเดี๋ยวเราไปซื้อมาคืนแม่ด้วยกัน"

มีน

"ไม่ต้อง เดี๋ยวจะซื้อเอง"

มีนา

"แกเนี่ยนะจะไปซื้อเอง"

ฉาก 6 :ปลาตัวนี้

ภายนอก / กลางวัน / ร้านขายปลา

มีนไปที่ร้านขายปลาเพื่อหาปลาที่สวยที่สุดกลับไปแต่ราคาของปลาที่เธอเลือกนั้นแพงเกินไปที่จะซื้อ แต่ปรากฏว่าเมื่อกลับมาถึงบ้านพี่สาวกลับได้ปลามาแล้ว

ร้านขายปลา

เจ้าของร้านปลา

"สนใจตัวนี้หรอน้อง"

เจ้าของร้านปลา

“ตัวนี้หรอพันสอง”

มีน

“พันสอง อ้อออ ขอบคุณค่ะ”

ที่บ้านมีนเดินตรงไปว่ามีนาที่ซื้อปลามาก่อนตน

มีน

“บอกว่าจะซื้อเองไง”

มีนา

“ก็ฉันกลัวแกลืมที่ร้านเค้ายังมีอีกตัวนะ ลองไปดู”

มีน

“ไม่ต้องมายุ่ง”

ฉาก 7 :แค่ขอยืม

ภายใน / กลางวัน / ห้องนอนมีนา

มีนแอบดูมีนาที่คุยโทรศัพท์อยู่หลังบ้านก่อนเข้าไปขโมยเงินในห้องนอนมีนากับแม่แล้วรีบออกจากบ้านไปซื้อปลาตัวที่ไปดูทันที มีนาซึ่งได้รับโทรศัพท์ปฏิเสธการไปสัมภาษณ์งานได้ยินน้องออกจากบ้านไปแต่ทำอะไรไม่ได้ หลังจากน้องกลับมาตอนเย็นทั้งคู่ก็ต้องทะเลาะกันเรื่องเงินที่น้องเอาไปจนมีนระเบิดความในใจออกมา พร้อมๆกับที่แม่กลับบ้านมาพอดี มีนตัดสินใจจะสารภาพความผิดเพื่อให้เรื่องจบๆแต่มีนาไม่ยอมให้บอกกลัวว่าน้องจะถูกว่า สุดท้ายมีนาต้องบอกแม่เรื่องไม่ได้งานเพื่อเบี่ยงความสนใจแม่ออกจากเรื่องปลาและน้องที่ขโมยเงินไป

มีนา

“นี้จะออกไปไหนทำไมไม่บอก แล้วโทรไปหาไม่เคยรับสายเลยนะ”

มีนา

“ซื้อมาแล้วหรอ ไหนขอดูหน่อย”

มีนา

“นี้มันไม่ใช่ปลาของแม่หนิ”

มีน

“ไม่ใช่ แต่ดีกว่า”

มีนา

“มันไม่ใช่แบบที่เราตกลงกันหนิ ไหนบอกจะหาปลามาคืนแม่คนละตัวไง”

มีน

“ก็นี้ไงหามาแล้วไง”

มีนา

“แต่ปลาตัวนี้มันดูราคาแพงมาก แกเอาเงินจากไหนไปซื้อ”

มีน

“ก็ ยืมเงินที่แม่ทิ้งไว้ให้ไปซื้อก่อน”

มีนา

“หะ”

มีน

“ก็เงินในลิ้นชักพี่นั่นแหละ เงินที่แม่ฝากไว้ไง”

มีนา

“แล้วนี้ปลาตัวละเท่าไหร่”

มีน

“พันสอง”

มีนา

“มีนเงินพันสองมันไม่ใช่น้อยๆนะ ทำไมแกทำอะไรไม่รู้จักคิดเลยฮะ”

มีน

“พอเลยนะ อย่ามาหาเรื่อง หาปลาดีๆมาก็โดนว่า
กลัวว่าแม่เค้าจะชอบปลาของหนูมากกว่าล่ะสิ”

มีนา

“โอ้ยมีน แกฟังนะแม่เค้าจะชอบปลาของฉันหรือของแกได้ยังไงในเมื่อ
มันไม่ใช่ปลาตัวเดิม”

มีน

“ไม่จริงหรอก พี่อิจฉาใช่ไหมที่หนูหาปลาที่ดีกว่ามาได้”

มีนา

“แกเนี่ยทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ได้เสมอเลยนะ”

มีน

“เออ พี่มันไม่เคยทำอะไรผิดเลยหนิ ทำอะไรก็ดีไปหมด เรียนก็เก่งทำงานก็เก่ง แม่ก็เลยรักแต่พี่ ถ้า
ไม่มีหนูซักคนมันคงจะดีกว่านี้”

มีนา

“มีน...”

เสียงไขกุญแจรั้วบ้านดัง ทั้งสองหันไปมอง

แม่

“เป็นไงบ้างสองคน ทุกอย่างเรียบร้อยนะลูก”

มีนา

“ก็ ดีค่ะ”

แม่

“แล้วนี้เป็นไรฮะ ไม่พูดไม่จาเลยมีน”

มีน

“แม่หนูมีเรื่องจะบอก”

มีนา

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะเดี๋ยวหนูเอาน้ำมาให้นะคะ”

แม่

“เดี๋ยวก่อน หยุดเลยไหนทั้งสองคนมีอะไรกัน ฮะ”

มีน

“เอ่อ ”

แม่

“ว่าไงล่ะ หะ”

มีนา

“คือเรื่องเป็นอย่างนี้ค่ะ คือ หนูสัมภาษณ์งานไม่ผ่านค่ะ”

แม่

“หะ เห้อ ช่างมันละกันก็ไม่ได้แล้วหนิยังไงคราวหน้าเอาใหม่แล้วกัน มีแค่นี้ใช่ไหมที่จะบอก งั้นแม่ไปเก็บของก่อนนะ”

แม่เดินหยิบของขึ้นบ้านไป

มีน

“ไม่บอกเรื่องปลาหรอ”

มีนา

“ไม่ต้องหรอก ยังไงแม่ก็ไม่รู้ว่าปลามันเปลี่ยนไปแล้ว”

มีน

“แล้วทำไมไม่บอกว่าไม่ได้งาน”

มีนา

“ช่างมันเถอะน่ะ”

มีน

“รู้แล้วๆ”

แม่

“เอ้อนี้ ให้อาหารปลาแม่รึเปล่าเนี่ย”

3.6 บทภาพยนตร์ฉบับถ่ายทำ (Shooting script)

ฉาก 1 : แม่ไม่อยู่

ภายใน / กลางวัน / ห้องรับแขก

Shot1 MS มีนนั่งพิมพ์งานอยู่บนโซฟา เอื้อมหยิบแก้วน้ำขึ้นดื่มแล้วพิมพ์งานต่อ

Cut

Shot2 CU เท้าเดินลงบันได

Cut

Shot3 CU มีนเงยหน้ามองบันได

Cut

Shot4 MS มีนาเดินลงมาจากบันได

Cut

Shot5 LS มีนานั่งลงข้างๆมีนแล้วหยิบหนังสือที่วางอยู่บนโซฟาขึ้นมาดู

Cut

Shot6 CU มือกรีดหน้าหนังสือไล่แต่ละแผ่น พลิกปกหน้าปกหลัง

Cut

Shot7 CU มือมีนที่พิมพ์แป้นคีย์บอร์ดค่อยๆหยุดลง

Cut

Shot8 LS มีนาทำหนังสือตกพื้น มีนพับหน้าจอคอมแล้วแย่งหยิบหนังสือที่ตกขึ้นมาก่อน

มีนา
“อะไรจะขนาดนั้น”

มีน
“อย่ามายุ่งกับของๆหนู”

มีนวางหนังสือลงข้างตัวอีกด้าน เปิดจอที่พับแล้วพิมพ์งานต่อ

Cut

Shot9 MS มีนพิมพ์งาน

Cut

Shot10 LS มีนามองมีนก่อนหันไปหยิบนิตยาสารขึ้นมาพลิกดูหน้ากระดาษไปมาอย่างเร็ว

Cut

Shot 11 MS มีนขมวดคิ้ว

Cut

Shot 12 MS มีนาเปลี่ยนเอานิตยสารขึ้นมาพัด

Cut

Shot 13 LS มีนหยิบหมอนอิงขึ้นมาปาใส่มีนา

มีนา

“โอย ทำบ้าอะไร”

มีนาหยิบหมอนอิงมาปาใส่มีน

มีน

“โอย ก็หนวกหู รำคาญ”

ทั้งคู่หยิบหมอนอิงตีกัน

Cut

Shot 14 MS แม่เดินออกมาจากห้องครัว คุยโทรศัพท์ โบกมือมือไปมาใส่มีนและมีนา

Cut

Shot 15 MS มีนาและมีนหยุดสะบัดหน้าหนีจากกัน

Cut

Shot 16 LS แม่เดินมานั่งระหว่างมีนาและมีน วางสาย

แม่

“เป็นอะไรกันเสียงดังลั่น เป็นพี่น้องกันหัดรักกันบ้างซักวันได้ไหม”

มีนา

“น้าพิมโทรมามีอะไรหรอคะ”

แม่

"คุณตาพวกเธอป่วยน่ะสิเดี๋ยวจะไปเยี่ยม"

มีน

"เมื่อไหร่คะ"

แม่

"พรุ่งนี้หลังจากแม่ประชุมกับลูกค้าเสร็จ แต่พวกเธอไม่ได้ไปนะงานนี้เฝ้าบ้าน"

Cut

Shot 17 MS หน้ามีนา

มีนา

"อ้าววว ก็ได้ค่ะ"

Cut

Shot18 MS มีนมองแม่กับมีนาแล้วถอนหายใจ

Cut

ฉาก 2 : ซักผ้า

ภายใน / กลางวัน / ห้องรับแขก

Shot 19 LS มีนนอนเล่นโทรศัพท์บนโซฟา

Cut

Shot 20 MS (ผ่านหลังมีน) มีนาเปิดประตูบ้านเดินเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้า

Cut

Shot 21 MS มีนา

มีนา

"ยังไม่อาบน้ำอีกหรอ สายแล้วนะ"

Cut

Shot 22 MS มีนมองจอโทรศัพท์

มีน

“เดี๋ยวก่อน”

มีนา

“เอาผ้าลงมาซักด้วย”

มีน

“อืมเดี๋ยวก่อน”

มีนา

“ไปเอามาเลยๆ”

มีนเงยหน้ามองมีนา

มีน

“เออ รู้แล้วบอกว่าเดี๋ยวก่อนไง”

Cut

Shot 23 LS มีนายืนเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้า

มีนา

“เดี๋ยวแล้วเมื่อไหร่จะได้ทำ”

มีน

“พี่จะอะไรนักหนาฮะ”

มีนา

“ก็ทิ้งไว้เดี๋ยวสุดท้ายแกก็ไม่ทำเหมือนเดิม แม่ไม่อยู่ช่วยแกหรอกนะ”

มีน

“โอ้ย”

มีนโยนมือถือลงบนโซฟา ลุกขึ้นเดินออกไป

Cut

Shot 24 MS ประตูห้องนอนเปิดมีนเดินเข้ามาหยิบตะกร้าผ้าแล้วปิดประตู

Cut

Shot 25 MS เท้าเดินลงบันไดมาอย่างเร็ว

Cut

Shot 26 LS มีนเทผ้าในตะกร้าใส่หัวมีนาที่นั่งอยู่บนโซฟา

มีน

“อะเอาไปซักให้หมดเลยไป”

มีนวิ่งกลับขึ้นห้องไป

Cut

Shot 27 MS มีนาลุกขึ้นยืนอยู่บนกองผ้าเงยหน้ามองมีนตะโกนเรียก

มีนา

“มีน มีนๆ”

V.O. เสียงประตูปิด

มีนาก้มหน้าถอนหายใจ

Cut

Shot 28 LS มีนาก้มลงเก็บผ้าบนพื้น

Cut

Shot 29 LS มีนยืนอยู่หลังประตูห้อง กดล็อกกลอน ถอนหายใจ

Cut

Shot 30 MS มีนาถือกองผ้าเดินผ่านกรอบรูปเด็กสองคนบนผนัง

Cut

Shot 31 CU กรอบรูปเด็กสองคนบนผนัง

Cut

ฉาก 3 : ปลาของแม่

ภายใน / กลางวัน / ห้องรับแขก

Shot 32 MS ตู้ปลา

Cut

Shot 33 CU นิ้วจิ้มลงบนผิวน้ำ

Cut

Shot 34 MS มีนเอานิ้วออกจากผิวน้ำ หยิบกระป๋องอาหารปลาขึ้นมาเท

Cut

Shot 35 LS ด้านหลังมีน

มีนา

“ทำอะไร”

มีนหันหลังมามอง

Cut

Shot 36 OS มีนาเดินลงมาจากบันได

มีนา

“ทำอะไรอยู่”

มีน

“เปล่า”

มีนา

“เออช่างเหอะ เดี๋ยวจะไปส่งที่คณะนะ”

มีนาเดินไปนั่งที่โต๊ะกินข้าว

Cut

Shot 37 MS มีนยืนอยู่หน้าตู้ปลา

มีน

“แต่หนูเรียนบ่าย ตอนนี้เพิ่ง เก้าโมงเช้านะ”

Cut

Shot 38 MS มีนาดูเอกสารในแฟ้ม

มีนา

“รู้แล้ว แต่ว่าฉันมีสัมภาษณ์งานตอน สิบโมงครึ่ง”

Cut

Shot 39 LS มีนเดินมานั่งตรงข้ามมีนา

มีน

“มันก็เรื่องของพี่สิ”

มีนา

“แล้วจะไปเรียนยังไง”

มีน

“แท็กซี่”

มีนา

“ไม่เอา อันตราย”

มีน

“ยังไงตอนกลับก็ต้องนั่งมาอยู่แล้ว”

มีนา

“หรือจะให้ไปรับ”

มีน

“ไม่ต้อง”

Cut

Shot 40 MS มีนจ้องหน้ามีนา

มีนา

“ไปแต่งตัวสิ”

Cut

Shot 41 MS มีนาเงยหน้ามองมีนแล้วหยิบชามใช้แล้วเดินลุกออกไป

มีนา

“ถ้าไม่ให้ฉันไปส่ง เงินวันนี้แกก็ไม่ต้องเอา”

Cut

Shot 42 LS มีนกระแทกเก้าอี้ถอยหลังแล้วลุกออกจากโต๊ะ

Cut

ภายนอก / กลางวัน / ในรถ

Shot 43 MS มีนมองนอกหน้าต่าง

Cut

Shot 44 MS มีนามองมีนแล้วหันกลับไปมองถนนด้านหน้าก่อนเร่งเสียงเพลงให้ดังขึ้น

Cut

ภายนอก / กลางวัน / มหาลัยหน้าโรงอาหาร

Shot 45 MS มีนเดินลงมาจากรถปิดประตูอย่างแรง หน้าต่างรถเปิด

มีนา

“มีน”

Cut

Shot 46 CU มือยื่นเงินออกมานอกหน้าต่าง

Cut

Shot 47 MS มีนเดินไปคว้าเงิน มีนาเร่งเครื่องรถขับออกไปอย่างเร็ว

Cut

Shot 48 CU มีนมองตามรถ
V.O. เสียงเพื่อนเรียก
มีนหันมองแล้วเดินเข้าไปหา

Cut

ภายใน / กลางคืน / ห้องรับแขก

Shot 49 CU มือมีนาเทอาหารปลาเต็มผิวน้ำ

Cut

Shot 50 MS มีนาถือโทรศัพท์แนบหูโทรออก
เสียงเขย่าขวดอาหารปลา

Cut

Shot 51 CU วางขวดอาหารปลาลงข้างตู้

Cut

Shot 52 LS (ด้านหลังมีนา) มีนาเดินที่หน้าตามองออกไปด้านนอก
เสียงโทรศัพท์ดัง
มีนาหันกลับมารีบเดินไปรับ

มีนา

"ฮัลโหลมีน อ่าวว่าไงคะแม่"

Cut

Shot 53 MS มีนนั่งในรถรับโทรศัพท์

มีน

"ฮัลโหลแม่ว่าไง โอ้ยยกำลังกลับแล้วหนูดูแลตัวเองได้น่ะ"

Cut

Shot 54 MS มีนไขกลอนเปิดประตูบ้านเข้ามา

Cut

Shot 55 MS มีนเปิดประตูเข้าห้องนอนเปิดไฟในห้องแล้วปิดประตู ไฟห้องมีนาเปิด

Cut

Shot 56 CU ประตูห้องมีนาเปิด

Cut

ฉาก 4 : น้ำเน่า

ภายใน / กลางวัน / ห้องรับแขก

Shot 57 CU มีนาอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ที่โต๊ะกินข้าว

Cut

Shot 58 MS มีนเดินลงมาผ่านโต๊ะเข้าไปในครัว

Cut

Shot 59 LS มีนเดินถือแก้วกาแฟมาวางกระแทกลงบนโต๊ะ มีนาลดหนังสือพิมพ์ลงทั้งคู่มองหน้ากัน

มีน

"ไปสัมภาษณ์งานเป็นไง"

มีนา

"ไม่ใช่เรื่องของแก"

มีน

"นี้ถามดีๆนะ"

มีนา

"รู้แค่ว่าฉันทำดีที่สุดแล้วก็พอ"

Cut

Shot 60 MS มีนขมวดคิ้วมองมีนา

Cut

Shot 61 LS มีนาหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาอ่านอีกครั้ง

มีน

"มีงานทำก็ดีจะได้รู้จักโต เลิกโทรฟ้องแม่เรื่องของคนอื่น"

มีนา

"ก็แม่เค้าโทรมาถาม"

มีน

"ก็เลยเอาหน้า ฟ้องแม่ว่าหนูไม่ยอมกลับบ้านงั้นสิ"

มีนา

"แกทำตัวเองนะ"

มีน

"พี่มันก็ดีแต่เอาหน้า จริงๆก็ทำอะไรไม่ได้ซักอย่าง"

มีนาลดมือที่ถือหนังสือพิมพ์กระแทกบนโต๊ะแล้วดันโต๊ะใส่มีน มีนดันโต๊ะกระแทกกลับโดนจนกาแฟหกลงบนโต๊ะ ทั้งคู่ลุกขึ้นถอยหลังออกจากโต๊ะ มีนาเดินถือหนังสือพิมพ์ออกไปนั่งที่โซฟา

Cut

Shot 62 MS มีนาหันไปมองมีนเช็ดโต๊ะก่อนหันตัวหนีไปอีกทาง มองตู้ปลาก่อนวางหนังสือพิมพ์ลง

Cut

Shot 63 MS มีนเช็ดโต๊ะ

มีนา

"นี้มีนน้ำในตู้ปลามันขุ่นแล้วนะตอนแม่อยู่ไม่เห็นขุ่นขนาดนี้"

มีน

“พี่ก็เปลี่ยนสิ”

Cut

Shot 64 MS มีนามองตู้ปลาก่อนหันหลังกลับไปมองมีน

มีนา

“ฉันไม่ว่างมีงานต้องทำ”

Cut

Shot 65 CU มือมีนปาผ้าลงบนโต๊ะ

Cut

Shot 66 LS หันกลับมามองมีนา

มีน

“ไม่ว่างอะไร งานก็ยังไม่ได้เริ่มไปทำหนิอย่ามาโกหก หนูไม่ว่างหรอกทำเอง”

Cut

Shot 67 CU มีนา

มีนา

“หรือว่าเรื่องแค่นี้แกทำไม่ได้ ”

Cut

Shot 68 CU มีนขมวดคิ้ว

มีน

“เออๆๆๆๆ ก็ได้ๆๆ”

Cut

ฉาก 5 : ปลาแม่ตาย

ภายใน / กลางวัน / ห้องรับแขก

Shot 69 CU ปลาตายลอยอยู่บนน้ำ

Cut

Shot 70 MS มีนกับมีนายืนมองปลาตาย

Cut

Shot 71 CU มีนมองปลา

มีนา

“เมื่อวานแกล้างตู้...”

มีนหันมามองมีนาอย่างเร็ว

มีน

“นี้จะโทษว่าเป็นความผิดหนูใช่ไหม”

Cut

Shot 72 MS ด้านข้างสองมีนมีนามองหน้ากัน

มีนา

“ฉันยังไม่ทันพูดจนจบเลย จะถามว่าล้างตู้ยังไงปลาถึงตายเนี่ย”

มีน

“นั่นไง จะโทษให้หนูผิดแล้วทำไมไม่ทำเอาเองล่ะถ้าทำดีมากนักน่ะ”

Cut

Shot 73 CU มีนามองมีน

มีนา

“เออๆ ก็ผิดเหมือนๆกันแหละ”

Cut

Shot 74 LS ด้านหลังมีนากับมีนยืนอยู่หน้าตู้ปลา

Cut

Shot 75 CU มีนมองปลาตาย

มีนา

“เดี๋ยวเราไปซื้อปลามาคืนแม่ก็แล้วกัน แต่แม่รู้แน่ๆปลาคู่นี้เลี้ยงมาตั้งแต่พ่อยังไม่ตายด้วย”

มีนหันไปมองมีนา

Cut

Shot 76 MS มีนามองมีน

มีนา

“ว่าไงล่ะ”

Cut

Shot 77 CU มีนก้มหน้าก่อนชักพัก ก่อนเงยมองมีนา

มีน

“ไม่เอา”

มีนา

“อ้าว ทำไมล่ะ”

มีน

“หนูจะไปซื้อของหนูเอง”

Cut

Shot 78 MS มีนามองมีนแล้วหัวเราะออกมา

มีนา

“แกเนี่ยนะจะไปซื้อปลา”

มีนเดินตัดหน้ามีนาขึ้นบันไดห้องไป มีนามองตาม

มีนา

“อ้าวจะไปไหน มีน”

Cut

ฉาก 6 : ปลาตัวนี้

ภายนอก / กลางวัน / ร้านขายปลา

Shot 79 LS มีนเดินดูร้านขายปลา

Cut

Shot 80 MS มีนหยุดมองตู้ปลา

Cut

Shot 81 MS มีนเดินเข้ามาใกล้ตู้ปลา

Cut

Shot 82 CU ปลาในตู้

Cut

Shot 83 CU เท้าเจ้าของร้านเดินมาหยุดด้านหลัง

เจ้าของร้านปลา

“สนใจตัวนี้หรอน้อง”

Cut

Shot 84 MS (กล้อง pan ตาม) มีนค่อยๆหันกลับมามองยิ้มแล้วพยักหน้า

Cut

Shot 85 LS เจ้าของร้านยืนคุยกับมีน

เจ้าของร้านปลา

“นี้ปอมปาดัวร์ลายเสือพันห้า ส่วนสีเข้มนี้พันสอง”

มีน

“พันห้าเลยหรอคะ”

Cut

Shot 86 MS มีนหันไปมองปลาในตู้

Cut

Shot 87 LS มีนพงกหัวให้เจ้าของร้านแล้วเดินออกมาจากร้านขายปลา

Cut

Shot 88 CU มีน

มีน

“จะหาจากไหน”

Cut

Shot 89 CU มีนมองตู้ปลา

Cut

Shot 90 CU ปลาในตู้ปลา

Cut

Shot 91 MS (OV.มีน)มีนาเดินออกมาจากครัววางจานข้าวลงบนโต๊ะ

มีนา

"อ้าวกลับมาแล้วหรอ ไงได้ปลามาไหม"

Cut

Shot 92 LS มีนวิ่งขึ้นบันไดไป

Cut

Shot 93 MS มีนาหันกลับมา

มีนา

"อ้าวมีนๆ"

มีนาเดินไปปลายบันไดเงยหน้าเอี้ยวตัวดู เสียงประตูดัง

Cut

Shot 94 MS (กล้อง pan ตาม) มีนาหันไปมองอาหารบนโต๊ะ

Cut

ฉาก 7 : แค่ขอยืม

ภายใน / กลางวัน / ห้องนอนมีนา

Shot 95 MS มีนเปิดลิ้นชักข้างเตียง เปิดเอกสารหลายแผ่น ลื้อของในลิ้นชัก

Cut

Shot 96 CU พับเงิน มีนหยิบพับเงิน

Cut

Shot 97 MS มีนเปิดประตูเดินออกไป

Cut

ภายใน / กลางวัน / ห้องรับแขก

Shot 98 LS มีนหยิบกระเป๋าที่วางอยู่หน้าทีวี เอาเงินใส่กระเป๋ารีบเดินออกจากบ้าน มีนาเปิดประตูหลัง บ้านเดินเข้ามา

Cut

ภายใน / กลางคืน / ห้องรับแขก

Shot 99 MS มีนานั่งดูทีวีอยู่

Cut

Shot 100 LS เสียงไขกุญแจ มีนเปิดประตูเข้ามา มีนาลุกขึ้นยืนหันไปหา

มีนา

"นี้จะออกไปไหนทำไมไม่บอก แล้วโทรไปหาไม่เคยรับสายเลยนะ"

Cut

Shot 101 MS มีนเดินผ่านหน้ามีนาที่ยืนอยู่ (กล้อง pan ตาม) วางกระเป๋าลงบนโต๊ะกินข้าว พร้อมกับถุงใส่ปลา แล้วเดินเข้าครัวไป

Cut

Shot 102 CU มีนาขมวดคิ้วมองตามมีน ก่อนมองถุงปลาบนโต๊ะ

Cut

Shot 103 MS มีนหยิบถุงปลาเดินผ่านมีนาไปที่ตู้ปลา

Cut

Shot 104 CU วางถุงปลาลอยบนผิวน้ำ

Cut

Shot 105 MS (OV.มีน)มีนาเดินมาด้านหลังชะโงกดูปลา

มีนา

"ซื้อมาแล้วหรอ ไหนขอดูหน่อย"

มีนเดินห่างจากตู้ปลามีนาเดินเข้ามา

Cut

Shot 106 CU ปลาในถุง

Cut

Shot 107 MS ด้านหลังมีนาก้มลงดูปลา

มีนา

“นี้มันไม่ใช่ปลาของแม่หนิ”

มีน

“ไม่ใช่ แต่ดีกว่า”

มีนาหันหลังมามองมีน

Cut

Shot 108 LS มีนกับมีนายืนมองหน้ากัน

มีนา

“มันไม่ใช่แบบที่เราตกลงกันหนิ ไหนบอกจะหาปลามาคืนแม่คนละตัวไง”

Cut

Shot 109 MS มีนกอดอก

มีน

“ก็นี้ไงหามาแล้วไง”

มีนา

“แต่ปลาตัวนี้มันดูราคาแพงมาก แกเอาเงินจากไหนไปซื้อ”

Cut

Shot 110 LS มีนกับมีนายืนมองหน้ากัน

Cut

Shot 111 CU มีนมองมีนาก่อนหลบตา

Cut

Shot 112 CU มีนามองมีน

Cut

Shot 113 LS มีนหันหน้ากลับมามองมีนา

มีน

“ก็ ยืมเงินที่แม่ทิ้งไว้ให้ไปซื้อก่อน”

Cut

Shot 114 MS มีนาตกใจ

มีนา

“หะ”

Cut

Shot 115 MS มีนาหันหน้าหนีเอามือกุมหน้าผาก

มีน

“ก็เงินในลิ้นชักพี่นั่นแหละ เงินที่แม่ฝากไว้ไงเดี๋ยวเอามาคืนให้”

มีนาหันกลับมามองมีน

มีนา

“เวลาแกทำอะไรเนี่ยเคยคิดก่อนบ้างไหม ฮะ”

Cut

Shot 116 MS มีนขมวดคิ้วมองมีนา

Cut

Shot 117 MS มีนายืนว่ามีน

มีนา

“แล้วนี้ทำเรื่องอีกแล้ว เงินพันสองพันเนี่ยคิดว่ามันน้อยหรอ อย่างแกนะไม่มีทางเอาเงินมาคืน หรอก”

Cut

Shot 118 CU มือของมีนค่อยๆกำ

Cut

Shot 119 CU หน้ามีนขมวดคิ้ว

Cut

Shot 120 LS มีนตะโกนใส่มีนา

มีน

“พอเลยนะ อย่ามาหาเรื่อง หาปลาดีๆมาก็โดนว่า

กลัวว่าแม่เค้าจะชอบปลาของหนูมากกว่าล่ะสิ”

Cut

Shot 121 MS มีนา

มีนา

“โอ้ยยมีน แกฟังนะแม่เค้าจะชอบปลาของฉันหรือของแกได้ยังไงในเมื่อ

มันไม่ใช่ปลาตัวเดิม”

Cut

Shot 122 CU มีนส่ายหน้าตาเบิกกว้าง

มีน

“ไม่จริงหรอก พี่อิจฉาใช่ไหมที่หนูหาปลาที่ดีกว่ามาได้”

Cut

Shot 123 LS มีนาส่ายหน้า

มีนา

“แกเนี่ยทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ได้เสมอเลยนะ”

มีน

“เออ พี่มันไม่เคยทำอะไรผิดเลยหนิ”

Cut

Shot 124 MS มีนามองมีน ตกใจ

มีน

"ทำอะไรก็ดีไปหมด เรียนก็เก่งทำงานก็เก่ง แม่ก็เลยรักแต่พี่"

Cut

Shot 125 LS มีนายืนมองมีน มีนปิดหน้า

Cut

Shot 126 MS มีนายื่นมือจะไปจับไหล่มีน มีนถอยหลังหนี แสงไฟนอกบ้านสว่างขึ้น

Cut

Shot 127 CU มีนาเดินมาที่หน้าต่าง มองออกไปด้านนอก

Cut

Shot 128 LS แม่ไขประตูรั้วบ้าน

Cut

Shot 129 MS (กล้อง pan ตาม) แม่เดินจากประตูรั้วบ้าน เคาะประตูเรียกมีนากับมีน

แม่

"มีนาๆ มีนๆ ลูกเปิดประตูให้หน่อย"

มีนาเปิดประตู

Cut

Shot 130 LS แม่เดินเข้ามาในบ้าน มีนนั่งอยู่บนโซฟา มีนาช่วยถือของเข้ามาวาง

แม่

"เป็นไงบ้างสองคน ทะเลาะกันอีกไหมเนี่ย"

Cut

Shot 131 CU มีนขมวดคิ้วมองไปทางหน้าต่าง

Cut

Shot 132 CU มีนามองหน้าแม่

มีนา

"ก็ ดีค่ะ"

Cut

Shot 133 LS แม่ยืนมองมีนที่นั่งบนโซฟา กับมีนาที่ยืนอยู่ตรงหน้า

แม่

“แล้วนี้เป็นไรฮะ ไม่พูดไม่จาเลยมีน”

Cut

Shot 134 MS มีนหันหน้ามามองแม่

มีน

“แม่หนูมีเรื่องจะบอก”

มีนา

“แม่กลับมาเหนื่อยไหมคะ กินข้าวมารึยัง”

มีนหันไปมองมีนา

Cut

Shot 135 MS แม่

แม่

“ไม่เหนื่อยๆ แล้วมีนว่าไงนะ”

Cut

Shot 136 MS มีนาหันไปมองมีน มีนมองมีนาก่อนแล้วหันกลับมามองแม่

มีน

“หนูมีเรื่องจะบอกค่ะ”

มีนาหันกลับมามองแม่

มีนา

“หนูมีเรื่องจะบอกค่ะ”

Cut

Shot 137 MS แม่

Cut

Shot 138 CU มีนลุกขึ้นยืน

Cut

Shot 139 MS มีนา

มีนา

“หนูสัมภาษณ์งานไม่ผ่านค่ะ”

Cut

Shot 140 CU หน้ามีนตกใจ

Cut

Shot 141 MS มีนมองมีนาที่ยืนก้มหน้ามองพื้น

Cut

Shot 142 LS มีน มีนา และแม่บรรยากาศเงียบไปซักครู่ก่อนแม่จะพูดขึ้นมา

แม่

“บริษัทที่บอกว่าจะไปตอนแม่ไม่อยู่น่ะหรอ ไม่เป็นไรๆเราเริ่มกันใหม่ได้”

แม่เดินถือกระเป๋าขึ้นไปข้างบน

Cut

Shot 143 MS มีนาเงยหน้ามองแม่เดินขึ้นบันได

มีน

“ไม่บอกเรื่องปลาหรอ”

มีนา

“ไม่หรอก”

มีน

“ทำไมไม่บอกว่าไม่ได้งาน”

มีนา

“ช่างมันเถอะน่ะ”

Cut

Shot 144 CU มีนมองมีนา

มีนา

“บอกว่าช่างมันไง”

มีน

“รู้แล้วๆ”

Cut

Shot 145 MS มีนกับมีนานั่งอยู่บนโซฟา

V.O. เสียงแม่ตะโกนลงมา

แม่

“เอ้อนี้ ให้อาหารปลาแม่รียัง”

ทั้งคู่มองหน้ากันแล้วยิ้มออกมา

Cut

บทที่ 4

ขั้นตอนการทำงาน

4.1 ขั้นตอนก่อนการถ่ายทำภาพยนตร์

4.1.1 คัดเลือกนักแสดง

เริ่มจากการสร้างบทสำหรับทำการคัดเลือกนักแสดง

1 Casting script สำหรับ มีน

มีน : อายุ 19ปีเพิ่งเข้ามหาลัยปี1คณะสถาปัตย์ เป็นเด็กเอาแต่ใจและขี้อิจฉาที่แม่รักพี่มากกว่าตน เพราะพี่สาวเป็นคนเก่งทั้งเรื่องเรียนและการทำงาน รวมถึงชอบมาวางอำนาจสั่งให้ทำอะไรต่างๆทำให้ไม่ชอบสุงสิงกับพี่และเมื่อมีโอกาสจะหาเรื่องทะเลาะกันตลอดไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือใหญ่ ปกติจะอยู่นิ่งๆไม่พูดมากแต่ถ้าหากมีใครเข้ามาหาเรื่องก็จะสู้เต็มที่ทั้งกระทำและการพูด

1) โครธ / สีหน้าการเถียง

CU หน้ามีนหันข้างมองตู้ปลา

มีน

(Action : มองน้ำขุ่นๆในตู้ปลา)

มีนา

“น้ำในตู้เริ่มเน่าแล้วนะ“

มีน

“พี่ก็เปลี่ยนสิ”

มีนา

“ตอนแม่อยู่น้ำไม่เห็นเคยขุ่นขนาดนี้ แกจัดการด้วยละกัน”

มีน

(หันไปมองหน้าพี่อย่างเร็ว)
“ทำไมต้องเป็นหนู”

มีนา
“ฉันไม่ว่าง”

มีน
(อารมณ์เสีย)
“ไม่ว่างทำอะไร วันๆไม่เห็นจะทำอะไรซักอย่างมีแต่สั่งๆให้ทำนู้นทำนี้”

มีนา
“หรือว่าเรื่องแค่นี้แกทำไม่ได้”

มีน
(มองหน้าพี่สายตาแข็ง แล้วตะคอกใส่)
“ได้!”

2) เสียใจ / มีนคิดว่าถ้าซื้อปลาที่ดีกว่าของพี่กลับมาแม่จะต้องรักตัวเองมากขึ้นจึงขโมยเงินที่แม่ให้มีนาไปซื้อปลาราคาแพงกลับมาและมีนารู้เข้าทำให้โกรธมากต่อว่าเธอ จนเธอต้องระบายความในใจออกมา

MS มีนหน้าตรงมองกล้อง ปะทะคารมกับมีนา

มีนา
“แกไปเอาเงินจากที่ไหนไปซื้อ ทำอะไรไม่เคยคิดเลยเงินสองพันมันไม่ใช่น้อยๆนะ”

มีน
“ปลาดีๆมันก็ต้องราคาแพง”

มีนา
“แกทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่เสมอเลยนะ”

มีน
“ทำไมสิ่งที่หนูทำมันต้องผิดตลอด นี้มันก็เป็นความผิดของหนูอีกสิที่ตั้งใจหาปลาที่ดีที่สุดมาให้”

มีนา
“ไม่แกไม่ผิด แกไม่เคยคิดว่าแกผิดเลยต่างหากล่ะ”

มีน
“พี่ต่างหากล่ะที่ไม่เคยผิด พี่มันดีมันถูกเสมอใครๆก็รักพี่ แม่ก็รักแต่พี่”

2 Casting script สำหรับบทมีนา

มีนา : อายุ 23 เป็นเด็กเรียนเก่งเป็นที่รักของครอบครัว รู้สึกเสมอว่าตนต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับน้องสาวและเป็นลูกที่ดีของแม่ จึงพยายามทำทุกอย่างให้น้องอยู่ในระเบียบไม่ให้แม่ต้องกังวล การบังคับจู้จี้ของเธอทำให้ทะเลาะกับน้องสาวอยู่เสมอ เมื่อมีปากเสียงกันเธอเลือกที่จะเงียบใส่แต่เมื่อทนไม่ได้จะตะคอกและหาเหตุผลมาขู่เพื่อให้น้องยอมจำนนกับตน

1) การวางตัว / วางอำนาจกับน้อง
CU มีนาหันข้างมองตู้ปลา

มีนา
“น้ำในตู้เริ่มเน่าแล้วนะ“

มีน
“พี่ก็เปลี่ยนสิ”

มีนา
(เปลี่ยนไปมองหน้าน้องจับผิดคิดว่าน้องเป็นคนทำให้เน่า)
“ตอนแม่อยู่น้ำไม่เห็นเคยขุ่นขนาดนี้ แกจัดการด้วยละกัน”

มีน
“ทำไมต้องเป็นหนู”

มีนา
(หันหน้ากลับมามองตู้ปลา)
“ฉันไม่ว่าง”

มีน
“ไม่ว่างทำอะไร วันๆไม่เห็นจะทำอะไรซักอย่างมีแต่สั่งๆให้ทำนู้นทำนี้”

มีนา
(หันไปมองหน้าน้องช้าๆ แบบเยาะเย้ย)
“หรือว่าเรื่องแค่นี้แกทำไม่ได้”

มีน
(มองหน้าพี่สายตาแข็ง แล้วตะคอกใส่)
“ได้!”

2) รับมือน้อง / มีนคิดว่าถ้าซื้อปลาที่ดีกว่าของพี่กลับมาแม่จะต้องรักตัวเองมากขึ้นจึงขโมยเงินที่แม่ให้มีนาไปซื้อปลาราคาแพงกลับมาและมีนารู้เข้าทำให้โกรธมากต่อว่าเธอ จนเธอต้องระบายความในใจออกมา

MS มีนามองมีน

มีนา
“แกไปเอาเงินจากที่ไหนไปซื้อ ทำอะไรไม่เคยคิดเลยเงินสองพันมันไม่ใช่น้อยๆนะ”

มีน
“ปลาดีๆมันก็ต้องราคาแพง”

มีนา
“แกทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่เสมอเลยนะ”

มีน
“ทำไมสิ่งที่หนูทำมันต้องผิดตลอด นี้มันก็เป็นความผิดของหนูอีกสิที่ตั้งใจหาปลาที่ดีที่สุดมาให้”

มีนา
“ไม่แกไม่ผิด แกไม่เคยคิดว่าแกผิดเลยต่างหากล่ะ”

มีน
"พี่ต่างหากล่ะที่ไม่เคยผิด พี่มันดีมันถูกเสมอใครๆก็รักพี่ แม่ก็รักแต่พี่"

มีนา
(รับรู้ความรู้สึกของน้องว่าความจริงแล้วน้องเสียใจและคิดแบบนี้มาตลอด)
"ไม่จริงนะ !"

4.1.2 การเลือกสถานที่

บ้าน : คาแรคเตอร์บ้าน คือบ้านที่มีเรื่องราวประวัติมาก่อนหรือเป็นบ้านที่มีผู้อยู่อาศัยจริงมานาน มีความเป็นผู้หญิงและรายระเอียด

บ้านหลังที่ 1 เป็นบ้านลักษณะ Town home คือคล้ายกับคอนโดที่มีความกระทัดรัดและง่ายต่อการจัดสถานที่

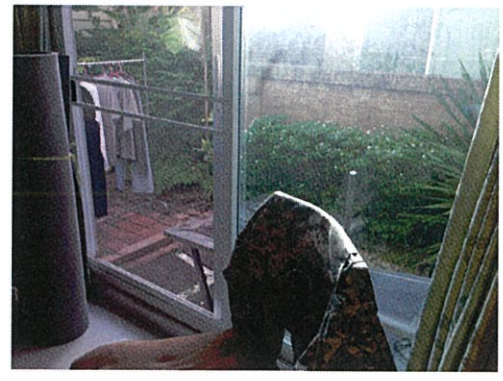

ภาพที่1 สถานที่ถ่ายทำบ้านของมีนและมีนาครั้งที่1

บ้านหลังที่ 2 เป็นบ้านลักษณะบ้านในหมู่บ้าน มีหลายชั้นหลายส่วนและมีรายละเอียดของการอยู่อาศัยมานาน มีข้าวของเครื่องใช้และบรรยากาศที่อบอุ่น เหมาะที่จะเป็นบ้านของบ้านที่มีแต่ผู้หญิงอาศัยอยู่ จึงเลือกสถานที่นี้ในการถ่ายทำ

ภาพที่2 สถานที่ถ่ายทำบ้านมีนและมีนาครั้งที่2

ออฟฟิศ : เพื่อใช้เป็นสถานที่ประกอบการไปสัมภาษงานของพี่สาว สิ่งที่ต้องการคือเป็นออฟฟิศที่มีสภาพแวดล้อมที่จริงจัง เป็นทางการอยู่ในตึกอาคารขนาดใหญ่ไม่ใช่ห้องออฟฟิศเล็กๆ

ภาพที่3 สถานที่ถ่ายทำบริษัทที่มีนาไปทำการสัมภาษณ์งาน

4.1.3 การแต่งตัว (Costume)

ภาพที่4 ตัวอย่างการเลือกเสื้อผ้าของมีนและมีนา ภาพซ้ายมีน ภาพขวามีนา

การแต่งตัวเป็นเรื่องสำคัญซึ่งส่งผลต่อคาแรคเตอร์และเนื้อเรื่อง เพื่อทำให้ตัวละครมีความสมจริงและทำให้ภาพออกมาสวยงาม

4.1.4 การเตรียมทีมงาน

ประชุมกับทีมงานถึงวันถ่ายทำแบ่งงานตามหน้าที่และจัดตารางวางแผนการถ่ายทำ กำหนดฉากที่ต้องถ่ายทำ(breakdown) และใบนัดหมายทีมงานและนักแสดง(callsheet)

4.1.5 การเตรียมอุปกรณ์

การเตรียมอุปกรณ์เป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะอุปกรณ์นั้นคือตัวช่วยสำคัญในการถ่ายทำทั้งหมด ช่วยทุ่นแรง ช่วยทุ่นเวลา และทำให้งานของเราออกมาโดยสมบูรณ์ สิ่งจำเป็นที่ขาดไม่ได้เลยมีด้วยกัน 3อย่าง นั้นคือ กล้อง (5D markII), ที่บันทึกเสียงและ ไฟ 3 อย่างนี้คืออุปกรณ์ที่สำคัญที่สุดที่เราควรให้ความสำคัญ ไม่ว่าเราจะถ่ายในสถานที่แบบไหนหรือมุมกล้องแบบไหน เพียงแค่เลือกอุปกรณ์เสริมให้เหมาะสมก็จะสามารถ ใช้ประโยชน์จากสามสิ่งนี้ได้เป็นอย่างดี

4.2 ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์

ในขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์นั้นมีความสำคัญมากจึงต้องมีการเตรียมงานที่ดีและมีความพร้อมมาก ทีมงานทุกตำแหน่งต้องมีความพร้อม,มีความรับผิดชอบและเข้าใจหน้าที่ของตัวเอง เพื่อเวลาที่เกิดข้อผิดพลาดอะไรก็ตาม ทุกคนจะสามารถแสดงความรับผิดชอบและสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้อย่างดี เพราะฉะนั้นการทำงานทุกขั้นตอนจึงต้องมีระบบแบบแผนที่ถูกต้องและวางไว้ตั้งแต่ก่อนการถ่ายทำ ซึ่งการเตรียมตัวนั้นหมายถึงการตรวจสอบอุปกรณ์ทั้งหมด ตรวจสอบความพร้อมของทีมงาน ตรวจสอบบทและทำการซักซ้อมกับนักแสดงให้ชำนาญอีกด้วย

4.2.1 แผนการถ่ายทำ แบ่งเป็นการถ่ายทำนอกสถานที่กับการถ่ายทำภายในสถานที่ซึ่งตามเนื้อเรื่องจะแบ่งได้ตามสถานที่ ภายในคือ บ้าน และภายนอกคือ ในรถ ออฟฟิศ ร้านขายปลา

1 บ้าน : การถ่ายทำภายในบ้านนั้นจะแบ่งการถ่ายทำเป็นสามแบบ อย่างแรกคือชั้น1ของบ้านประกอบไปด้วยห้องรับแขกและโต๊ะกินข้าว ซึ่งมีหน้าต่างล้อมรอบและประตูโปร่งบานใหญ่ สามารถใช้แสงจากภายนอกได้ตอนกลางวันไม่จำเป็นต้องจัดแสงช่วยอะไร อย่างที่สองคือ ภายในห้องนอน ซึ่งจะมีหน้าต่างห้องช่วยเรื่องแสง แต่ความแตกต่างระหว่างในห้องและนอกห้องนั้นจะทำให้แสงที่ถ่ายเกิดความผิดพลาดได้ง่าย การจัดแสงช่วยจึงเป็นตัวช่วยที่ดีเพื่อทำให้แสงมีความต่อเนื่องกับเรื่องก่อนหน้าทั้งหมด อย่างสุดท้ายคือ ภายในบ้านตอนกลางคืน ช่วงกลางคืนนั้นจำเป็นที่จะต้องจัดแสงช่วยแต่ความยากของการจัดแสงนั้นคือ ขอบเขตของบ้านที่แคบทำให้สะท้อนแสงที่มากเกินความพอดี ทีมงานจำเป็นที่จะต้องมีความรู้เรื่องการจัดแสงในระดับหนึ่งเพื่อช่วยบรรเทาปัญหานี้ได้ และจำเป็นที่จะต้องมีไฟหลายๆดวงเพื่อสร้างมิติให้กับภาพทำให้มีความสมจริงมากขึ้น จนคนดูไม่สามารถรู้ได้ว่าใช้การจัดแสงอย่างไรในการถ่ายทำ

2 ออฟฟิศ ใ นรถ ร้านขายปลา : ทั้งสามสถานที่นี้มีความแตกต่างกันทั้งในเรื่องของโครงสร้างและสถานที่ การถ่ายทำในรถเป็นการถ่ายทำที่ต้องอาศัยอุปกรณ์ที่มีขนาดเล็กเพื่อไม่ให้เป็นที่รบกวนกับการแสดงและทีมงานที่จำเป็นต้องอาศัยในรถนั้นด้วยกัน สถานที่ต่อมาคือ ออฟฟิศ ซึ่งออฟฟิศที่ไปทำการถ่ายทำนั้น ค่อนข้างใหญ่และโปร่ง มีมุมให้ทำการถ่ายได้หลากหลายและมีแสงพอโดยไม่ต้องทำการจัดไฟ ทำให้ประหยัดเวลาในเดินทางเพราะไม่ต้องขนอุปกรณ์ไปมากและประหยัดเวลาในการถ่ายทำมากขึ้น สถานที่สุดท้ายคือร้านขายปลา ซึ่งเป็นสถานที่เปิดเสียงรถบรรยากาศนอกอาคารจะรบกวนได้ง่าย จึงจำเป็นที่จะต้องมีอุปกรณ์บันทึกเสียงที่ดี รวมไปถึงการประสานงานกับสถานที่ๆดีเช่นกัน เพราะยิ่งเป็นสถานที่เปิดนั้นข้อผิดพลาดที่เกิดจากคนภายนอกยิ่งมาก อาจจะมีคนเดินเข้าเฟรมในตำแหน่งที่ไม่ดีหรือเสียงที่ดังรบกวนตัดเข้ามาได้

4.2.2 การกำกับการแสดง

การแสดงของนักแสดงนอกจากจะขึ้นอยู่กับความสามารถของนักแสดงแล้วยังขึ้นอยู่กับคนถ่ายทอดบทที่นักแสดงจะต้องทำการแสดงออกมาอีกด้วย จึงเป็นข้อสำคัญมากที่ความเข้าใจในคาแรคเตอร์และบทระหว่าง นักแสดงและผู้กำกับจะเป็นไปในทิศทางเดียวกันเพราะฉะนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญมากๆที่ผู้กำกับจะสามารถแสดงเจตนาของตัวเองต่อนักแสดงได้อย่างชัดเจน ซึ่งตัวข้าพเจ้าเองเป็นทั้งผู้เขียนบท

และผู้กำกับบการแสดง เพื่อความเข้าใจของนักแสดงจึงจำเป็นอย่างมากที่เราจะต้องเล่นและแสดงอารมณ์ของตัวละครนั้นๆได้เทียบเท่ากับพวกเค้าเช่นกัน

4.2.3 การกำกับภาพและมุมกล้อง

การกำกับภาพนั้นคือการเลือกมุมกล้องที่จะเล่าเรื่องในซีเควนส์นั้นๆโดยผู้ที่ทำการคัดเลือกให้กับภาพยนตร์สั้นของข้าพเจ้า คือตากล้องนั้นเอง เหตุผลที่ตากล้องเป็นผู้กำหนดนั้นก็คือตากล้องจะสามารถรู้ข้อจำกัดของกล้องได้ดีที่สุด รู้ว่าขอบเขตของการเคลื่อนกล้อง การปรับโฟกัส รวมไปถึงความสวยงามของนักแสดงที่ผ่านเลนส์ต่างๆเป็นอย่างไร

เริ่มจากการให้ตากล้องไป block shotกับผู้ช่วยยังสถานที่จริงก่อน จากนั้นก็นำ Shot ที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อความเลือกมุมที่ดีที่สุดก่อนวันถ่ายจริง และทำการปรับมุมกับนักแสดงอีกครั้งในวันถ่ายจริงนั้นเอง ซึ่งการกำกับมุมกล้องในสถานที่ที่ได้เลือกไว้นั้นมีทั้งความยากและความง่าย เริ่มจากความยากคือ ด้วยความที่บ้านจัดสรรในหมู่บ้านยุคใหม่ค่อนข้างที่จะแคบแต่มีพื้นที่ไปในทางยาว ทำให้มุมกล้องที่ได้นั้นส่วนใหญ่เป็นขนาดภาพอยู่ที่ MS และ CU ภาพที่เป็น LSนั้นจะถ่ายได้แต่ด้านข้างๆของนักแสดงและสถานที่มากกว่าจะได้มุมกว้างของหน้าตรงจากนักแสดง ส่วนความง่ายนั้นคือ พื้นที่ที่จำกัดทำให้ทำงานได้อย่างเร็วเพราะสามารถจำมุมกล้องที่สามารถใช้ได้ได้อย่างรวดเร็ว รวมไปถึงมีหน้าต่างในการรับแสงภายในมากจนทำให้มีแสงเพียงพอโดยไม่ต้องจัดไฟ

4.2.4 การกำกับฉาก

การกำกับฉากนั้นก็คือการสร้างความสวยงามให้กับฉากนั้นเอง โดยเฉพาะฉากที่ต้องการการจัดองค์ประกอบให้กับเรื่องที่เน้นไปทางด้านใดด้านหนึ่ง เช่น ฉากทะเลาะกันของพี่สาวกับน้องสาวบนโต๊ะกินข้าว ฉากนี้ข้าพเจ้าต้องการที่จะให้คนดูเห็นภาพช่องว่างระหว่างคนทั้งสองโดยการให้ Art director เป็นคนจัดการ ภาพที่ได้จะต้องไม่รกจนเกินไปแต่ก็ต้องไม่แห้งจนเกินไปเช่นกัน และภาพที่ได้ก็เป็นไปตามที่คาดหวังอย่างมาก นอกจากมี Art directorที่มาช่วยดูแล้วเค้ายังช่วยดูไปที่พร็อบและการแต่งกายของนักแสดงอีกด้วย ซึ่งเป็นไปตามภาพในบทที่4 ที่ได้ลงไว้

4.3 ขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนการจบงานโดยหน้าที่หลักจะเป็นของคนตัดต่อ ที่จะต้องเรียบเรียงฟุตเทจที่ถ่ายมาทั้งหมดให้ออกมาเป็นเรื่องตาม Shooting scriptกำหนดไว้ โดยจะเพิ่มเทคนิคต่างๆ เพื่อเป็นการเชื่อมและเพิ่มความสวยงามให้กับตัวภาพยนตร์ โดยหน้าที่ของผู้ตัดต่อจะแบ่งเป็นสามอย่างคือ ตัดต่อเรื่องราวให้ดำเนินไปตามเส้นเรื่องและรู้เรื่อง สองปรับสีและแสงของภาพให้สวยงามตามความเหมาะสมและสุดท้ายคือการปรับเสียงและใส่ซาวด์เอฟเฟกให้กับภาพยนตร์ ทั้งสามอย่างนี้เป็นกระบวนการที่สำคัญที่สุดก่อนที่ภาพยนตร์จะได้ออกมาสู่สายตาคนดู

ในภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่เน้นที่เทคนิกพิเศษมากมายเพราะเป็นเรื่องที่ดำเรื่องไปแบบธรรมดาไม่จำเป็นต้องพึ่งเทคนิกพิเศษเหมือนกับภาพยนตร์แอคชันหรือไซไฟ จึงทำให้การทำสี แสงและเสียงมีความง่ายมากขึ้น โดยสิ่งที่กำหนดมีเพียงแค่ให้ภาพออกมาสวยและมีความสมจริงมากที่สุด เพื่อที่จะส่งผลให้กับคนดูได้เข้าใจและอินไปกับเนื้อเรื่องอย่างแท้จริง

ภาพที่5 ภาพจากภาพยนตร์แสดงการเล่าเรื่องทั้งหมด

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การทำภาพยนตร์ขึ้นมาหนึ่งเรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เราต้องอาศัยความรักและความอดทนผสมไปกับความตั้งใจ เพราะเราอาจจะต้องเจอกับปัญหาในรูปแบบต่างๆและไม่ว่าจะเหนื่อยกายมากแค่ไหนแรงใจคือสิ่งที่สำคัญที่สุด ที่มาของโครงการนี้เกิดมาจากการที่ข้าพเจ้าได้เห็นเด็กรุ่นใหม่ ยุคใหม่ ที่มีกิจวัตรและกิจกรรมที่ต่างจากข้าพเจ้าในวัยเดียวกับพวกเค้าโดยเฉพาะน้องสาวของข้าพเจ้าเอง และเมื่อข้าพเจ้าได้ย้อนมองตัวเองในตอนนี้ข้าพเจ้ากลับไม่เห็นวัยที่สดใสของตัวเองเลย อาจจะเป็นเพราะตัวข้าพเจ้าในตอนนี้ได้เรียนรู้อะไรหลายๆอย่างที่ส่งผลต่อความคิดและความรู้สึกผิดชอบชั่วดี โดยเฉพาะการพยายามทำหน้าที่ลูกที่ดีให้กับครอบครัวเพื่อที่พ่อแม่จะได้ภาคภูมิใจ สิ่งเหล่านี้เองที่ผลักดันให้ข้าพเจ้าคิดและเขียนตัวละครเหล่านี้ขึ้นมา และสร้างเรื่องราวให้ดำเนินไปตามท้องเรื่องแบบนี้ สิ่งที่ข้าพเจ้าตั้งใจอยากจะถ่ายทอดมากที่สุดคือ “ครอบครัวสำคัญนะ พวกเค้าเนี่ยแหละที่จะเป็นแหล่งพลังงานทางหัวใจและไม่ว่าคุณจะดีหรือแย่แค่ไหน เค้าเหล่านี้ก็จะรักคุณไปตลอดชีวิต สิ่งที่พ่อแม่คาดหวังเราอาจจะทำได้บ้างไม่ได้บ้างไม่เป็นไรแค่ดูแลกันให้ดีทำหน้าที่ของคุณให้ดีที่สุดก็พอ”

การทำงานสร้างภาพยนตร์หนึ่งเรื่องนั้นมีกระบวนการทำงานในส่วนต่างๆ เราต้องทำงานกับอุปกรณ์หลายอย่างและต้องอาศัยความร่วมมือจากคนมากมาย ซึ่งเวลาทำงานกับคนหมู่มากนั้นก็มักจะมีปัญหาตามมาเช่นกัน อย่างแรกที่พบคือข้าพเจ้าเป็นคนที่มักจะเกรงใจคนอื่นมากเกินไป จนทำให้ภาระงานหลายอย่างต้องมาตกอยู่ที่ตัวข้าพเจ้าเอง ตั้งแต่การเขียนบท,หาสถานที่,คัดเลือกนักแสดง,ตัดต่อไปจนถึงการทำกราฟฟิกเพื่อประกอบภาพยนตร์ แต่การได้ทำงานในส่วนเหล่านี้ก็เป็นข้อดีสำหรับข้าพเจ้าที่ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้และหาความรู้ให้กับตนเอง รวมไปถึงความห่วงในงานอยากเห็นงานสำเร็จต่อหน้าต่อตาตนเองจึงทำให้การทำงานในส่วนที่กล่าวมาข้าพเจ้าทุ่มเทกับมากจนมันออกมาดีในระดับที่ข้าพเจ้าภูมิใจกับมัน

ปัญหาต่อมาคือเวลาการที่ต้องทำงานแข่งกับเวลานั้นเป็นเรื่องยาก ยิ่งสำหรับทีมงานในระดับนักศึกษาที่มีข้อกำหนดทางเวลามาก ต้องเข้าเรียน ต้องทำงานส่งอาจารย์โดยเฉพาะเมื่อทีมงาน

ทั้งหมดต้องส่งงานพร้อมๆกัน ข้าพเจ้าก็จำเป็นที่จะต้องเลื่อนการทำงานในส่วนของข้าพเจ้าออกไป กลายเป็นว่าการทำงานส่วนการถ่ายทำล่าช้าจนเกือบจะไม่ทันกำหนดการส่ง แต่ทางแก้ปัญหาที่ข้าพเจ้าทำก็คือการอัดถ่ายเนื้อเรื่องส่วนใหญ่ให้เสร็จภายในสองวัน ซึ่งข้อเสียที่ข้าพเจ้าเตรียมใจรับคือความบกพร่องของเนื้อเรื่องและรายระเอียดที่ไม่สามารถถ่ายเก็บได้หมด ซึ่งก็ออกมาตามที่ข้าพเจ้าคิดจริงๆ ทุกปัญหาย่อมมีทางแก้หลังจากการถ่ายทำครั้งใหญ่ผ่านพ้นไปข้าพเจ้าก็นำฟุตเทจทั้งหมดที่ถ่ายมาทำการตัดต่อตามเส้นเรื่อง และทำการวิเคราะห์ทำให้ข้าพเจ้าได้เห็นช่องโหว่ในเรื่องมากขึ้น ทำให้สามารถไปพัฒนาบทและเพิ่มเนื้อเรื่องเพื่อนำมาทำให้เส้นเรื่องทั้งหมดสมบูรณ์ได้จนจบ

ปัญหาที่สามคือปัญหากับธรรมชาติ เป็นปัญหาที่ไม่สามารถหาทางแก้ได้ ตัวอย่างเช่นเราต้องการที่จะถ่ายฉากกลางวันแต่ด้วยเวลาที่ล่าช้าทำให้ต้องถ่ายฉากนี้ในเวลาบ่าย เมื่อจัดไฟช่วยแล้วแสงที่ได้กับแสงภายนอกไม่เท่ากันทำให้ถ่ายฉากนั้นไม่ได้อีก หรือแม้กระทั่งวันที่ฟ้ามีเมฆมากเงาของก้อนเมฆที่ลอยบังแสงไปมาทำให้การตัดต่อไม่คอนทินิวและสุดท้ายที่ข้าพเจ้าพบมากที่สุดคือเสียงนกร้อง เสียงที่เข้ามาในฟุตเทจทำให้ไม่สามารถตัดได้จึงจำเป็นที่จะต้องอัดเสียงบรรยากาศแยกเพื่อมาปูเป็นเสียงทั้งหมดอีกครั้ง

ปัญหาสุดท้ายคือปัญหากับจิตใจของตัวเอง ความเหนื่อยล้าของร่างกายกับความเครียด สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งบั่นทอนแรงกายแรงใจในการทำงานทั้งหมด แต่สิ่งที่เราต้องพึงระลึกไว้เสมอนั้นคือภาพยนตร์นี้คือภาพยนตร์ของเรา เราคือหัวหลักในการทำงานถ้าหากเราล้มแล้วทีมงานที่มองมาที่เราเค้าก็จะหมดพลังกายพลังใจตามเราไปด้วย ไม่ว่าจะเหนื่อยจะท้อจะเสียใจแค่ไหนก็ห้ามแสดงออกมาจนกลายเป็นความเครียด ทางระบายความเครียดที่ดีที่สุดของข้าพเจ้านั้นก็คือ การคุยกับครอบครัว รับกำลังใจจากครอบครัวเพราะพวกเค้าคือแหล่งพลังงานที่ดีที่สุด พ่อแม่คือคนที่เข้าใจข้าพเจ้ามีกำลังใจให้ไม่เคยหมด วันแรกของการถ่ายทำข้าพเจ้าไม่สามารถควบคุมการทำงานทั้งหมดได้ต้องทำให้ผู้ช่วยและน้องๆทีมงานรันงานแทนอยู่บ่อยครั้ง ความพลาดในวันนั้นทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกผิดหวังกับตัวเองมากและเริ่มกังวลที่จะถ่ายทำในวันต่อๆไป ระหว่างทางกลับบ้านข้าพเจ้าเลยใช้เวลาอยู่กับตัวเอง ทบทวนความผิดในวันนั้นและร้องไห้ระบายมันออกมาจนกระทั่งถึงบ้าน สิ่งแรกที่พ่อของข้าพเจ้าเดินมาพูดด้วยคือ “ไม่เป็นไรนะมีอะไรให้พ่อช่วยไหมพ่อจะทำให้ลูกทุกอย่างเลย” แม่ของข้าพเจ้าพูดว่า “ถ้าลูกไม่ไหวก็พัก ไ ม่เป็นไรพรุ่งนี้เอาใหม่ลูกทำได้อยู่แล้ว” คำพูดไม่กี่คำแต่มีความหมายต่อจิตใจอย่างมหาศาล และเพราะสองคนนี้เองที่ทำให้ข้าพเจ้าสู้กับจิตใจตัวเองมาได้จนถึงตอนนี้

ผู้ร่วมงานเป็นส่วนสำคัญในชีวิตทีซิสเลยก็ว่าได้ เพราะเค้าเหล่านี้เป็นทั้งมือ ตา หู จมูก ปากให้กับผู้กำกับ ข้าพเจ้าต้องขอขอบคุณน้องๆทุกคนที่มาช่วยเป็นอย่างมากเพราะคนเราไม่สามารถเก่งได้ทุกอย่างและส่วนตัวแล้วข้าพเจ้าไม่สามารถเป็นตากล้อง, จัดไฟ, อัดเสียง, รันกองได้ในเวลาเดียวกัน ข้าพเจ้าจึงต้องอาศัยน้องๆที่เชี่ยวชาญมาช่วยเหลือรวมไปถึงคำปรึกษาดีๆจากอาจารย์ที่ปรึกษาที่ไม่เคยทิ้งข้าพเจ้าให้เผชิญปัญหาเพียงลำพัง การเลือกอาจารย์ที่ปรึกษาและให้อาจารย์ที่ปรึกษาที่เข้าใจเรานั้นเป็นเรื่องที่สำคัญมากๆ เราต้องทำงานกับเค้าเป็นเวลามากกว่าครึ่งปี ต้องมีความไว้วางใจและให้ใจกันและกัน เพื่อที่เราจะได้วางใจในคำปรึกษาและสามารถเห็นอนาคตของงานให้ได้มากที่สุด

บรรณานุกรม

ปิ่นโต. พ่อแม่หมายเลข๑. กรุงเทพมหานครฯ : สำนักพิมพ์มติชน,2556.

ชัยวัฒน์ อุทัยวรรณ์.เลี้ยงลูก3วัยสไตล์SML. กรุงเทพมหานครฯ : จัดพิมพ์โดยIn-spireสำนักพิมพ์ในเครือนานมีบุ๊ค,2556.

ธิดา ผลิตผลการพิมพ์.เขียนบทหนังซัดคนดูให้อยู่หมัด. พิมพ์ครั้งที่3. กรุงเทพมหานครฯ : ไบโอสโคป, 2556.

วาริณ, "รักแห่งสยามสู่จุดจบเพื่อการเริ่มต้น". Starpics , 716 (1 ธันวาคม 2550) : 104

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก ตัวอย่างเอกสารที่ใช้

ตัวอย่างBreak down

จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัส	ศุกร์	เสาร์	อาทิตย์	เดือน มกราคม-กุมภาพันธ์
		1	2	3	4	5	
6	7	8	9	10	11	12	* วันที่ 25 นัดนักแสดงคุยและลองซ้อม เวิร์คช็อปด้วยกัน / วันที่ 29 ถ่าย
13	14	15	16	17	18	19	
20	21	22	23	24	25	26	
27	28	29	30	31	1	2	

วันที่	เวลา	สถานที่	นักแสดง	ทีมงาน	sceneที่ถ่าย	เสื้อผ้า		อุปกรณ์เพิ่ม
29 มกรา	13:00-1900	บ้าน	น้อยหน่า,จีน่า	ตากล้อง: ตี๋	2-3	น้อยหน่า : scene2 : เสื้อยืดขาว กางเกงขาสั้นอยู่บ้าน, scene3 : เสื้อเชิร์ทสีกระโปรงสอบหรือกระโปรงเข้ารูป		scene3: รถ
		มหาลัย		ผู้ช่วย : ภัทร				
				เฟย,แทน				
						จีน่า : scene2 : เสื้อยืดกางเกงขาสั้นอยู่บ้าน, scene3 : เสื้อยืดอยู่บ้าน+ชุดนักศึกษาเสื้อหญิง กระโปรงพรีทถุงเท้าขาว		
2 กุมภา	9:30-13:00	ร้านปลา	จีน่า	ตากล้อง: ตี๋	6 ครึ่งแรก	จีน่า : เสื้อเชิร์ท กางเกงยีนขาสั้น รองเท้าผ้าใบ		(นัดวันเอาปลาใหม่)
				ผู้ช่วย : ภัทร				
				เฟย,แทน				

หมายเหตุ :วันที่25 นัดนักแสดงนะคะแต่งตัวสบายๆ เจอกัน 10โมงเดี๋ยวเราเจอจีน่าก่อนแล้วจะไปรับนีน่านะคะ;) / วันที่ 29 ทีมงานนัดเจอที่โรงอาหาร12:00 ไปกินข้าวระหว่างทางก่อนเข้าบ้าน / วันที่ 2 เจอที่หอเอฟ 9โมงนะคะ

ตัวอย่าง Casting sheet

CASTING SHEET

Date : 21 ธันวาคม 56

Title : ปลาสองตัวในบ้าน

บทบาท : มีน

ชื่อ : นางสาว ณัฐชา เดอซูซ่า

ที่อยู่ :

โทรศัพท์ : 0870149117

E-mail : jeena_73725@hotmail.com

การศึกษา : มัธยมปลายปี5 โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย

เพศ : หญิง	อายุ : 16
สัญชาติ : ไทย	

สัดส่วน

ส่วนสูง : 160	น้ำหนัก : 47
อก : 32	เอว : 26
สะโพก : 32	ผม : ยาว สีน้ำตาลบลอนด์

ขนาดเสื้อผ้า

เสื้อ : M	กางเกง : M
รองเท้า : 38	กระโปรง : M

Remarks :

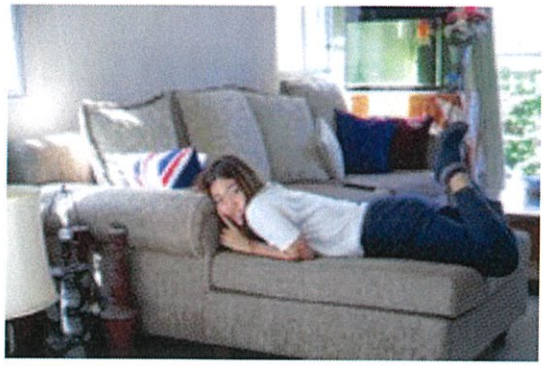
ภาคผนวก ข ภาพเบื้องหลังการถ่ายทำภาพยนตร์

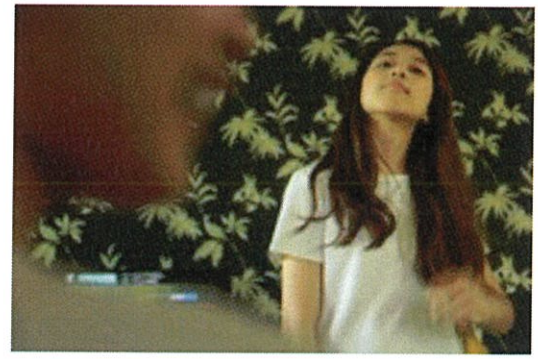

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - สกุล นางสาว พจนินท์ เดอซูซ่า

ที่อยู่ 108/19 หมู่บ้าน The plant พระรามเก้า-วงแหวน ถ.พัฒนาชนบท3 แขวงคลองสอง ต้นนุ่น เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

E-mail : baicha.desouza@yahoo.co.th

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2536 เข้ารับการศึกษาระดับ อนุบาล 1 ที่โรงเรียนอนุบาลเทพสุดา

พ.ศ. 2538 จบการศึกษาระดับ อนุบาล 3 จากโรงเรียนอนุบาลเทพสุดา

พ.ศ. 2539 เข้ารับการศึกษาระดับ อนุบาล 3 ที่โรงเรียนมาแตร์เดอี วิทยาลัย

พ.ศ. 2552 จบการศึกษาระดับ มัธยม ปีที่6 จากโรงเรียนมาแตร์เดอี วิทยาลัย

พ.ศ. 2553 เข้ารับการศึกษาระดับอุดมศึกษา ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง ภาควิชานิเทศศิลป์ คณะสถาปัยกรรมศาสตร์ สาขาภาพยนตร์และวิดิโอ